

Düşen Adamın Sırrı

Burak Özdoğan

(31 Ağustos 2009, Prag)

I

Ağzı var dili yoktu kızın. Ağustostu aylardan. Gölgelerin iyiden iyiye kısaldığı saatler... Öylesine sıcak, öylesine bunaltıcıydı ki hava, boncuk boncuk ter damlıyordu kızın alınından. Ne bir dal ne bir yaprak kımıldıyordu. Dayanamadı; üç beş adım sonra terliklerini çıkardı. Eline aldı. Terliklerin rengi, avuçlarına yakılan kınayla birebir tutuyordu; ama gene fark etmedi kız. Ayakları çıplak; toprağın taşa, taşın kayaya, kayaların kurumuş yosunlara karıştığı eğri büğrü sıcacık zeminde kâh tökezleyerek kâh seke seke dere boyunca sessizce ilerledi. Dalgın bir hâli vardı kızın. Pek bir dalgın... Neden sonra duraladı, suyun kenarına çöktü. Sağına soluna üstünkörü şöyle bir bakındı, eteğini topladı; ayaklarını şırıl şırıl, yumuşacık akan derenin serinliğine daldırdı. Hemencecik sevimli bir tebessüm konuverdi dudaklarına. Gözlerinde muzır parlak bir ışıltı... Kim bilir neler geçiyordu kafasından... Öylece kalakaldı. Bir dakika, üç dakika, beş dakika... derken beklenmedik tok ve dolgun bir "Tak!" sesi yankılandı havada. Duymadı kız. Ona doğru süratle yaklaşan felaketin ilk habercisiydi aslında bu ses. Fark edemedi. Üzerinden azıcık bir an geçti, benzer bir ses bu defa kendini daha kuvvetli, daha yakından ve çatırtılı bir tınıyla yineledi. Gayriihtiyarî kulakları dikiliverdi kızın. Başını çevirdi: Hemen arkasından yükselen yamaçtaki bodur bitki örtüsünün içine gökyüzünden bir cismin düştüğünü gördü göz ucuyla. İrice bir karartıydı, sık ağaçların dibine dalları çatır çutur kırarak gülle gibi inmişti. Neye uğradığını anlayamayan kız o korkuyla ellerini bağrında birleştirerek yerinden fırladı. Birkaç adım ötesinde paldır küldür yuvarlanmaya başlayan şeye nefesi tutulmuş, gözleri kocaman açılmış halde taşlaşmış bakıyordu. Bir insandı bu! Çalı çırpya karışan bedeni, savrulmuş bir bez bebek kadar cansızdı. Merkezkaç kuvvetiyle oradan oraya serbestçe çarpan kol ve bacakları ancak derenin sularıyla buluştuğunda durmak bildi. Derin bir sessizlik kapladı ortalığı; kulakları patlatacak kadar derin bir sessizlik... Kızın rengi bembeyaz kesmiş, âdeta bastığı toprakla bütünleşmişti, zerre kımıldayamıyordu: Hemen önünde, suyun üzerinde boylu boyunca yüzmekte olan hareketsiz bir beden... Ağır ağır batıyor çıkıyor. Bedenden oluk oluk akan kanlar derenin akıntısını kızıl bir tülle kaplamakta... Kızın çeneleri birbirine vurmaya başladı. Şahit olduğu manzarayı, özellikle de tanınmayacak haldeki bu *yüzü* yaşamı boyunca asla unutamayacaktı; farkında değildi. Eziklerin, çiziklerin, derin yarıkların birbirine karıştığı kan gölünün içinde billur gibi parıldayan kocaman *bir çift göz* dikkate çarpıyordu. Tüm olan bitene omuz silkercesine semaya dalıp gitmiş bu cam gibi iki gözbebeğinin derinliklerinde, öyle tuhaf öyle sarsıcı bir ışıltı vardı ki... Titreme geldi kıza. Hücrelerine kadar işleyen bir titreme... Çözülüverdi.

Şimdi, ağustos güneşinin kavurduğu hava ardı arkası kesilmeyen ciyak ciyak tiz çığlıklarla yırtılıyordu.

II

80'ler...

Çocukluğum 80'lerde geçti benim. Şu meşhur 80'lerde... En sevdiğim oyuncaklarım ufak plastik adamcıklarım. Legolarım, uzaktan kumandalı arabalarım, elektrikli trenlerim de olmuştu ama plastik adamlarım... Onların yeri başka!

Yaşıtlarım muhakkak bilecekler; hani o zamanlar Mini Mekanikler vardı. Pilsan Oyuncak Sanayi üretti bunları. Böyle, irili ufaklı, çok güzel, çok cici karton kutularda satarlardı. Bol resimli, renkli renkli kutularda. Her çocuğun düşlerini süslerdi. Oyuncakçı vitrinlerinde, kırtasiyeci raflarında görür görmez gözlerimiz ışıl ışıl, kocaman parıldayıverirdi. Ben, dün gibi hatırımda hâlâ, bacak kadar boyumla annemin eteğine sımsıkı yapışırırdım hemen, inatçıydım çok, "Alalım!" da "Alalım!", diye tuttururdum. Çocuk yüreği; dayanır mı, isterdik tabii. İstemesine isterdik de, iş dönüp dolaşip nihayetinde almaya gelince de insan hangi kutuyu seçeceğini şaşırırdı büsbütün. Her kutusu başka bir âlemdi çünkü bu Mini Mekaniklerin. Bir kutuda kovboylar, öbüründe doktorlar, sonra postacılar, Kızılderililer, korsanlar...

Çeşit gani!

Eh, o mu olsun, şu mu olsun diye diye sonunda seçerdiniz tabii bir tanesini. Sonra? Sonrası mı? Keşfedilmeyi bekleyen bir kutu dünya! Hepsi sizin olurdu! Mesela, Kızılderili serisini mi aldınız; gelirdiniz eve, pırrr odanıza koşardınız, karton kutuyu haldır huldur sabırsızca açardınız, halının üzerine merakla bir boca ederdiniz sonra; içinden minyatür atlar, eyerler, güzel bir Kızılderili çadırı, Reis Manitu'nun kartal tüylü başlığı, avuç dolusu baltalar, tüfekler... Ve tabii ki bir de ne? Mini Mekaniklerin o efsanevi küçük plastik adamcıkları... Hepsi pıtır pıtır dökülürdü. İşte, ben oyuncaklarım içinde en çok bu minik plastik adamcıkları severdim! Elimden düşürmezdim bunları. Gerçi, öyle çok özel bir şey değillerdi; hani aslına bakarsanız gayet de kabaydılar: Söküp takılabilen kalıp gibi tekörnek kâkülü saçları, iki küçük noktacık ve bir kavisten teşekküllü sevimli bir yüzü, tepsi gibi kocaman iki ayağı, kalın ve bodur bacakları, kibrit kadar cık dümdüz kolları vardı. Çember bir eksende hiç durmadan fırıl fırıl çevirebiliyordun kollarını. Parmakları da yoktu. Arasına ıvır zıvır sıkıştırılabileceğin basit, kendine göre işlevsel elleri vardı sadece. Böyle bir şeydi işte... Çok severdim onları. Tüm bayağılıklarına karşın benim için yeterince gerçektiler, yeterince insansıydılar. Hatta o kadar ki, düş dünyamda her birine ayrı ayrı isim bile takmıştım: Cek, Oliver, Küçük Co, Maykıl... Oturup bir kere oynamaya başladım mıydı, artık Pilsan Oyuncak Sanayi'nin kalıba döktüğü o plastik cansız adamlar olmaktan çıkarlardı. Etiyle kemiğiyle, huyuyla suyuyla düpedüz şahsiyet sahibi varlıklara dönüşürlerdi. Çocuk aklımla kurduğum bin türlü çetin macerada hayat bulurlardı: Birinde kovboy olurlar, çorak Teksas topraklarında at koştururlar; diğerinde astronot olup kızıl gezegen Mars'a giderler, öbüründe kor lavların fokurdadığı arzın merkezine inerler...

Sizin anlayacağınız, zavallıların başlarına gelmedik kalmazdı!

Yalnız enteresandır; her serüvende içlerinden en az birine hep o aynı talihsiz kaderi hazırlardım ben. Diyeceksiniz ki: "Nedir?" Düşmek; düşerek ölmek!

Evet, her oyunumda vardı bu: Kötü adammış, iyi adammış hiç fark etmezdi, en az birini beller, gözüme kestirir, allem eder, kallem eder onu dehşet bir uçurumun kıyısına sürüklerdim. İyice köşeye kıştırırdım. Cana kıymak isteyince vesile uydurmak her yaşta kolay: Bazen böğürlerine kalleş bir mermi saplanırdı, bazen suratlarının ortasına okkalı bir Cüneyt Arkın tekmesi yerlerdi mesela. Bir kıvraniş, bir

sendeleme... Sonra da hoppadak uçurumdan aşağı! Düşerlerdi de düşerlerdi. Boşlukta, kuvvetli bir rüzgârın kökünden sökü� attığı yel değirmeni pervanesi gibi fırl fırl döndürürdüm onları. Minicik parmaklarım plastik gövdelerini âdeta bir Azrail pençesi gibi kavradı. Kedi fareyle oynar ya, aynı öyle oynardım onlarla. Kol ve bacaklarını bir ileri bir geri çekiştirirdim. Ben böyle yapınca -gûya- panik içerisinde çırpınırlardı hızla düşerken. Dehşetle, avaz avaz haykırlardı –yani ben haykırdım onların yerine ya: “AAAAAA!..” diye. Kitaplığın uzanabildiğim en yüksek rafından başlayıp, ta annemin biricik krem rengi döşeme halısına kadar derinleşen, o dünyanın en dipsiz yer yarığının içinde düşer düşer, gitgide noktalaşırlardı.

Sonra müthiş bir “Pof!” Ve kıpkırmızı bir sessizlik...

Ölürlardı...

Oyun işte!

Oyun icabı!

Oyun. Oyun da... Gene de yanlış bir şeyler vardı galiba. Çünkü... Yani, bugün bile hatırlarım mesela: Mini Mekanik adamlarımı alırdım, onları hayalîmdeki uçurumlardan aşağı hevesle atardım, oyunun bendeki coşkun heyecanı da kabardıkça kabarırdı bu yoğun sahne karşısında, hatta çocuklara has sadistçe bir haz da duyardım muhakkak, fakat... Fakat aynı zamanda tuhaf bir gerilim hissedirdim. Evet! Epey derinden, hırsızlama bir gerilim... Sanki huysuz, görünmez bir el vardı, usul usul yüreğimi çimdiklerdi. Vicdan mıydı, sağduyu muydu, yoksa başka bir şey miydi, bilemiyorum. Neyin takipçisiydi, bilmiyorum. Kafamın içinde hayal meyal işittiğim ama bir türlü anlayamadığım huzursuz, gizil bir ses... Fısıf fısıf yankılanırdı.

Şimdi, düşündükçe düşündükçe hatırlıyorum.

Bazı geceler mesela... Aklıma gelirlerdi. O düşükleri derin uçurumlar var ya, onların dibinden hortlayıp... Zihnimin içine... Rahatsız sorular sorarken bulurdum kendimi: “İnsan,” derdim, “o kadar yüksekte aşağı uça?” Fena olurdu. Düşüp düşüp güm(!) diye betona çarpacağımı, canımın çok acıyacağını, kanayacağımı, kötüsü de öleceğimi hayal ettikçe o kadar korkardım ki... Pofuduk yorganımı kafama çeker, altında iyice büzülürdüm. Bir o yana, bir bu yana dönerdim. Gündüz gözüyle hiç aklıma gelmeyen şeyler inatla kafamın içine sökün etmeye başladılar teker teker: Gözü yarı kapalı ölümler, yeşil örtülü tahta tabutlar, bayramdan bayrama gittiğimiz mezarlıkların gölgeli ve hışırtılı görüntüleri, dedemin yabancı otlarla kaplı kabristanı, kabristanın baştaşında hece hece okuduğum benimkinin aynısı soyadı...

Benim soyadım!

Ben... Acaba... Acaba ben ölseymdim?.. Kim bilir ne kadar üzüldü annemler. Ağlarlardı herhalde. Bizim sınıftakiler kesin üzülmezdi ama! Belki sadece Tolga’yla, Lara... Mürşide Hanım sevinirdi bile! Karneme yazdıklarından belli, n’olcak! Ya oyuncaklarım? Öürsem oyuncaklarım ne olacaktı? Sakın Kerem’e vermesinlerdi! Sakın! Amcamın oğlu; çok kiskanıyordu o beni! Hepsini Cafer’e versinlerdi! Kapıcının oğluna. Onlar çok fakirdi çünkü. Hep burnu akardı Cafer’in. Yazık... Annem bazen onu bize çağırırdı, öğlen yemeğine, birlikte patates-köfte yerdik. Çok tuz dökerdi o.

Offf... Ne severdim patates-köfteyi ben! Bayılırdım! Ama işte öürsem, bir daha yiyemeyecektim ki... Döner de, lahmacun da... Babaannemin sucuklu mantısından bile yiyemeyecektim. Ya ama... Ama babaannem dememiş miydi ki, “Cennet’te her şeyden var.” diye; istediğin kadar yiyebilirmişsin, diye. Tabii ya; anlatmıştı hani: “İnsan ölünce,” demişti, tombul işaret parmağını tepemde değnek gibi sallaya

sallaya, “iyi bir çocuksa Cennet’e gider, kötüyse de Cehennem’e. Cennet’te her şeyden, her şeyden var! Ama Cehennem’de yanıyorsun hep.” Anneme de sormuştum, “Evet!” demişti, “Doğru! Cennet’te her şey bol!”

Gene de sıkıntımı dağıtmaya yetmezdi... Teselli bulamazdım.

Çünkü tam olarak emin olamazdım cennetlik miyim diye. Benim için “Yaramaz çocuk!” dedikleri oluyordu zaman zaman. Misafirliklerde kırıp döktüğüm şeyler hatırı sayılırdı: Şekerlikler, küllükler, bardaklar... “Çocuktur annesi; vurma. İstemedi olmuştur.” deseler de ben içten içe bilirdim: Sırf meraktan, bile bile fırlatıp kırardım çoğu kez. Arkadaşlarımla da iyi geçinemezdim. Mızıkçıydım. Hep hır çıkarırdım, ağlatırdım onları. “Şaka olsun diye,” demiştim ama aslında üst komşunun kızını da sırf kıskandığım için ısırma mıydım? Alper’in de kokulu silgisini çalmıştım... teneffüse çıkınca o... Hepsini de kemire kemire mideye indirmiştim, n’apim(!), çilek kokuyordu... Düşündükçe, düşündükçe içim daralırdı, “Kesin cehenneme gitçem!” korkusu karabasan gibi üzerime çökerdi. Dilim döndüğünce, fısır fısır üç KulhuvAllah, bir Elham okurdum –ezber ettirmişti annem-; ama ben dua ettikçe alev alev yanan devasa ocaklar, fokur fokur kaynayan lav dolu kazanlar, kırmızı kafalı zebaniler kapımı çalardı. Bir türlü defedemezdim gözümün önünden. Sonunda yorganı üzerimden sıyırmamla, paldır küldür yatağımdan atlamam bir olurdu. Ayaklarımın altında çatır çutur ezilen, etime batan oyuncakları zerre umursamadan kendimi dışarıya, koridora atardım. Koşa koşa annemle babamın yatak odasına! O da kapıları kilitli değilse...

Kaç yıl mı oldu?

Çok...

En son ne zaman bir oyuncakla oynamışım, hatırlamıyorum doğrusu. Çoğu kayboldu gitti zaten. Kimisi kırıldı, kimisini eşe dosta verdi annem. Oyuncaklı dünyam zamanla fakirleşti, küçüldü. Onun yerini kütüphanemin geniş raflarını kalın bir kale duvarı gibi ören ruhsuz ders kitapları aldı. Renkli masal kitaplarımı, “Artık eşek kadar adam oldun oğlum.” deyip, bir koliye doldurdular, kapının önüne bıraktılar. Anadolu Liseleri’ne hazırlık setleri, parlak kuşe kâğıtları buram buram İngiltere kokan bilmem kaç sterlinlik yabancı dil kitapları, saman sarısı ÖSS, ÖYS test kitapları... Eve gelip giden özel öğretmenler de cabası! Varsa yoksa okul, ders, takdir, teşekkür, lisan, istikbal! Böyle geçti çocukluğumuz, ilk gençliğimiz. Sokakmış, topmuş, mahallemiş... Bunları bilmeden büyüdüm ben. Sürekli bir koruma, sürekli bir göz hapsi... Benim iyiliğim içinmiş hepsi(!), öyle derlerdi; annemle babam. Zaman kötüymüş artık. Onun için *anca beraber kanca beraber*: Sinema mı? Birlikte gidilir! Sokak mı? Birlikte çıkılır! O mu? Birlikte? Şu mu? Birlikte!

Aşk? Sevgili peki?

Gülerdi babam, “Aşk işsiz güçsüz adamların işidir!” Napolyon’un sözüymüş. Elini omzuma koyardı: Ben, işsiz-güçsüz bir adam olmayacaktım, geleceğim çok parlakmış, öyle derdi. Aşk, meşk, gönül işleri; unutacaktım şimdi. İlerde ‘çoook(!)’ vaktim olacaktım böyle hergeleliklere.

İlerde!..

İlerisi için, o parlak gelecek için öylesine çok çalıştım ki... Şehrin kalbinden uzakta, tel örgülerle çevrili modern uydu kentimizde, topraktan bir fildişi kule gibi yükselen beyaz badanalı lüks apartmanımızın on dördüncü katında, kalın keten perdelerin, kıvrım kıvrım oyulmuş pahalı ve karanlık mobilyaların kasvete boğduğu küçücük odamın içinde âdeta bir süs hayvanı gibiydim. Evcil bir köstebek(!)... Doğru dürüst gün ışığı bile girmezdi odama. Penceresi kuzeye bakardı. Çalışmaktan

daraldığım zamanlar masamdan usulca kalkar, bu pencereye giderdim. Zonklayan alnımı dayardım serin cama, bizim uydu kente doğru günbegün betonlaşarak genişleyen İstanbul'un hâlâ uzak ama parıltılı ışıklarına öylece bakardım. Dakikalarca seyredirdim. Babam, orada kirli hesapların yapıldığına, komünist denilen kötü yürekli insanların sinsice cirit attığına ve daha bin türlü uğursuzluğun var olduğuna ikna etmişti beni. Âdeta öcüleştirmişti. Bazı sabahlar çekerdi beni kenara, bir yandan kravatımın bağını düzeltir bir yandan tembih ederdi: “Okulun bahçesinden dışarı adım atmak yok! Tamam mı oğlum? Koca şehir! İti, sapığı, kopuğu... Mayası bozuk bir sürü serseri... Bir sürü zengin düşmanı... Adamı kaçırlar da, keserler de... Kuyuya da atarlar!” Korktuğumu anlayınca yüzünü yumuşatırdı: “Bak yavrum; haylaz arkadaşların çıkar, uyma, sakın sen çıkma!”

“Gezmek diyorsan, pazarları en kral yerlere götürüyorum ya sizi!”

Dedim ya işte...

İstanbul, öcülerin öcüsüydü!

Bir yanlış yaptığımda, yaramazlık ettiğimde bile “İstanbul” ile korkuturdu babam. Mesela, bazen fena enselerdi beni: Masada; önümde kitap öylece otururdum, tabii kafam başka yerde, hayallere dalmışım. Şak diye bi yakalardı beni, bükerti kulağımı, kaldırırdı sandalyeden, pencerenin önüne çekerdi. İşaret parmağını cama tık tık vura vura İstanbul'u gösterirdi: “Ulan kerata!” derdi, “Bu devirde okumadın mı, diplomam olmadı mı, cebinde paran olmadı mı sürünürsün, sürünür! Üç kuruşluk adamlara uşaklık edersin!”

Sonra enseme bir şaplak! Bir şaplak daha... Eli ağır değildi öyle, hafifti; ama çok acıttı içimi. “Eşşek sıpası senii!..”

Aslında babamın bu göstermelik dayakları hep de odamın penceresi önünde atıyor olması tesadüfî değildi bana sorarsanız. Kendince varmak istediği bir sonuç vardı: Ne vakit aklım derslerden başka şeylere gitsin, türlü muzırlıklara çalışmaya başlasın, başımı -güya- bu pencereye çevirecek, şehri görecek ve orada tembel bir öğrenciyi ne denli kıyıcı, sefalete boğucu bir geleceğin beklediğini hatırlayıp -gene güya- korkacak ve kafamı tekrar ders kitaplarına gömecektim. Hesabı böyleydi babamın. Bence böyleydi.

Ne var ki odamın penceresi bugün bana çok daha başka şeyler anımsatıyor. Hem de bambaşka şeyler... Fakat... Fakat anlatsam mı, anlatmasam mı bilemiyorum. E(!) anlatmadan da olmaz ki! Biraz yüzüm kızaracak gerçi ama... Dedim ya, anlatmadan olmaz: Şöyle ki, bu, odamdaki pencere var ya hani, işte bu pencere benim hayatımda bir kadın külotunu apaçık gördüğüm ilk yer aynı zamanda! Evet; basbayağı, bildiğiniz, alelade bir kadın külotundan bahsediyorum! Kevser'in külotu, Kevser Ablanın...

On beş günde bir gelirdi bize Kevser Abla. Kendimi bildim bileli böyleydi. Temizlik yapıyorum diye her şeyin yerini değiştirirdi. Fellik fellik arardınız sonra. Hatta bir seferinde Mini Mekaniklerimden birini kaybetti. Göğsüne 'S' harfi kazıdığım tek Mini Mekanığım, eksikliğini kolayca yakalamıştım. Çok fena didişmiştik Kevser Ablayla. “Nereye koyduysan çıkar!” diye kollarını bacaklarını ısırılmıştım, “Çaldın di mi! Çaldın!” Annem zor ayırmıştı beni. O her gittikten sonra tüm plastik adamlarımı tek tek sayar olmuştum.

Neyse. Kevser Abla bir gün cama çıkmıştı gene. On dördüncü katmış, çok yüksekmış, hiç umursamazdı; kovasını, bezini aldı mıydı yığıtleşirdi, sesi de erkek adam gibi kalındı zaten. Ben, masamda çalışıyordum. Normalde pencereye çıkınca o hiç dönüp de bakmazdım, bakamazdım! Ödüm patlardı düşecek diye ama gözüm kaydı o sefer: Eteğine... Meltem püfür püfür vurdukça onun çiçek desenli basma eteği hafiften dalgalanıyordu. Dikkatimi çekti. Çıplak ayaklarıyla pencerenin daracık pervazına

çıkılmış, elindeki bezle camın üzerinde hızlı hızlı, gırç gırç, helezonlar çiziyordu. Üzerinde eski-püskü, soluk beyaz bir tişört vardı, kıpır kıpır göğüsleri çok belli oluyordu. Bir ara camın uzakta kalan köşesine, gözüne takılan sarımtırak bir lekeye uzandı; uzanınca da tersteki bacağına pergel gibi yana açıp denge arayan ip cambazları gibi havaya kaldırdı. Ben bir ürktüm. İçim kalktı. İşte tam da o anda, yani bacağına kaldırdığı anda, eteği rüzgârla doluverdi, balon gibi şişti ve birdenbire tersine dönmüş şemsiye gibi açılıp havalanıverdi. Gözlerime inanamadım! Kevser Ablanın külotu! Bir kadın külotu! Apaçık ortadaydı! Camın ardında, tam karşımda! Kanatlarını iki yana açmış, beyaz, ıplık gövdeli bir kumruya benziyordu. Çamaşırın incecik kumaşı, üzerini örttüğü o mahrem yerin girintili çıkıntılı şeklini almıştı. Sonra ya bacakları... Kavruk tenli çiroz bacakları... Sere serpe...

Ne yapacağımı bilemedim! Gözlerimi kaçırmaya fırsat bile bulamadım! Zaten hepi topu birkaç saniye sürdü. Kevser Abla zerre mesele etmeden sakince eteğini topladı. İşini bitirdi, içeri girdi, pencereyi kapattı. Ben, başımı abartılı bir biçimde kitaplarıma eğmiş, terli avuçlarımı masaya yapıştırmış, ders çalışıyormuşum gibi yapıyordum. Olan bitenden bihabermişim gibi. Ama oradaymışım, yokmuşum, külotunu görmüşüm görmemişim zerre umurunda değildi Kevser Ablanın. Zararsız sübyanın tekiydim ben çünkü! 'Trak!' diye kapımı kapattı. Odamdan kayıtsızca çıktı gitti. Ama ben, bu iç gıcıklayıcı manzarayı ömrüm boyunca unutmadım. Yüzlerce hatta belki de binlerce kez tekrar tekrar gözümün önüne getirdim. Mühür gibi kazındı kafama. Kevser Abla ne vakit elinde bezi cama çıkarsa, el çırparcasına seviniyordum. İştahlı, ümit dolu bir bekleyiş başlıyordu: "Ah şimdi bir rüzgâr esse, eteği açılrsa..."

Tabii ki de albenisi olan bir kadın değildi Kevser Abla. Kesinlikle değildi: Şarktan göçme, kara kuru bir şey. Mor dudaklı, yanağında posta pulu kadar bir ben... Şivesi de pek kaba. Ama malum; o yaşlar, kendi kendimi el yordamıyla keşfettiğim yaşlardı. Bir de üzerimdeki anne-baba baskısını, konulan katı yasakları, kapatıldığım münzevi öğrenci hayatını düşünürseniz, Kevser Abla gibi bir yaratığın birlikte çırılçıplak yatağa girmeyi düşlediğim bir kadına dönüşüvermesinden daha kolay, daha doğal ne olabilirdi ki? Çocukluk çağından yeni yeni çıkıyordum. Cinsellik, karanlık devasa bir okyanustan farksız tüm hücrelerimde kabardıkça kabarıyordu. Oramda buramda çıkan tüyler, beyaz beyaz uç vermiş sivilceler... En korkuncu da o ıslak rüyalar. İşte, böyle hassas bir dönemde Kevser, deniz feneri gibi düştü dünyama. Yepyeni bir oyuncak oldu bana! Soluduğum hava ağırlaştığında otomatikman onu arzuldum; afyon çekmişim gibi başka bir âleme gider gelirdim bir süreliğine.

Kevser... Benim biricik çirkin fahişem, annemin değişmez temizlik neferi. Bizim evde, bir tek babamın problemi vardı Kevser ile. Her gördüğünde surat yapardı babam; somurturdu. Senelerdir tanışıyorlardı, bir 'günaydın'dan öteye gitmemişti muhabbetleri, şikâyet etmekten asla bıkmadı babam. Kevser'e kızar, hep anneme çatardı: "Çok müsaade ediyorsun sen buna. Kendi evi gibi karıştırıyor buzdolabını." "Yahu kaç kere söyledim evrak çantamı buraya koymasın!" "Bak! Parfümlerimin düzenini gene bozmuş! Her şişenin ayrı yeri var bu raftaki! Burayı da silmeyiversin! Losyonum nerde!" Annem suyunca giderek çitlatırdı bunları; ama Kevser omuz silkercesine gene bildiğini okurdu. Hiç takmazdı babamı, hiç! Babam da tek kelime laf edemezdi yüzüne; anca arkasından. Düpedüz çekiniyordu! Bize gelince aslan kesilen babamın, Kevser'e gelince balon gibi söndüğünü görmek içten içe keyiflendirirdi beni. Dışarıda milletin el pençe divan olduğu adam, bir temizlikçi parçasının önünde sus pus! Velev ki babam, meşhur Yıldız nutkunda bile -ki babam için o kadar hassas bir mevzu olmasına rağmen- Kevser'i kapı dışarı edememişti odadan.

Meşhur Yıldız nutkunda bile... Evet... O meşhur(!) Yıldız nutkunda bile.

* * *

O sabah annem, “Yavrum, haydi kalk, baban senle bir şey konuşacakmış.” deyince daha pijamalarımı bile çıkarmadan kendimi babamın karşısında bulmuştum. Huzursuzdu; sahici olmayan bir gülümseme vardı yüzünde. Koltuğunu bana çevirmiş, biraz daha yanıma yaklaştırmıştı. Annemin kocaman kristal küllüklerinden birini alıp koltuğun kolçağına koydu. Sigarasını anca üçüncü denemesinde yakabildi. Minder değil de diken üstünde oturuyordu sanki. Derin bir firt çekti. Düşünceli düşünceli dumanı odanın tavanına üfördü. “Bak oğlum,” diyerek başladı. Sonra ardı arkası kesilmeyen bir tembih bombardımanı... Hummalı bir konuşma. Kaç gündür içine sıkıntı olmuşsa, sözcükler babamın ağzından âdeta patlak vermiş su tulumundan kaçarcasına boşanıyordu. Saatine baktığı anlar dışında hiç susmuyordu.

Başta, can kulağıyla dinledim babamı, hakikaten dinledim: Artık reşit olduğumu ama reşit olsam bile hâlâ öğrenci olduğumu, kafamı tıpkı önceden olduğu gibi gene aynı o şekilde derslere vermem gerektiğini; ama sadece derslere vermem gerektiğini, siyasete-miyasete merak duymamın lüzumsuzluğunu, kimi arkadaşlara özenip sağ'mış, hele hele sol'muş, böyle şeylere kesinlikle bulaşmamamı, *Deniz*'lerin adını kati surette ağzıma dahi almamamı; ha kalkıp da o komünistin, o vatan haini şairin, Nazım'ın, Nazım Hikmet'in şiirlerini falan översen külahları çok kötü değişeceğimizi... Şimdi tek ödevimin canla başla çalışıp diplomamı almak olduğunu... Sonra beni yurt dışına göndereceğini... Ama babamın uzun konuşmalarında hep, sözler bir yerden sonra gelir, kendini tekrar etmeye başlar; gene öyle oldu. Babam buyurdukça buyuruyordu, fakat ben, boş bir metal borunun içinden geçip giden bir nefesin çıkardığı uğultundan başka bir şey işitmiyordum. Zaten gözlerim de, zihnim de bütünüyle Kevser'deydi. Sanki biz hiç orada yokmuşuz gibi bir ara çat kapı odaya dalmış, “Bismillahirrahmanirrahim.” diye mırıldanıp pencereye çıkmış, camları silmeye koyulmuştu. Babam hınçla Kevser'e bakmış, dişlerini gıcırdatmış; ama en ufak bir es vermeden, başını iki yana sallaya sallaya konuşmasını sürdürmüştü. Bana gelince, rüzgâr essin diye bekliyordum; essin de Kevser'in külotunu bir kez daha görebileyim. Bu ümitlerle Kevser'in orasını sinsice süzmekteydim. Biraz sonra kasıklarım da harıl harıl alevler kabarmaya başladı. Zihnimden artık kalıplaşmış fantezilerimden hangisini geçirdiğimi hiç hatırlamıyorum. Kevser göğüslerini cama yapıştırmış, elindeki bezi şeffaf yüzeyin üzerinde gezdiriyordu. Hemen gerisinde uçsuz bucaksız masmavi pırıl pırıl bir boşluğun derinleştiğini görebiliyordum; insanı yutacakmış gibiydi; ürkünçtü, hani Şeytan çeker derler ya... Huzursuzlandım: Ya şimdi pat diye düşse, bu müstehcen, üzerinde yeşil sinekler uçsan bu pis niyetleri kafamda dolaştırırken kadıncağız birdenbire pencereden aşağı uçsa, ölse... Kendimi asla affetmezdim, suçlu hissederdim. Sanki ben sebep olmuşum gibi... Ben itmişim gibi... Neden bilmiyorum. Zaten duyduğum heyecanlar, aldığım o cinsel hazlar bir yana hiçbir zaman vicdanen tam anlamıyla rahat olamamıştım Kevser'i dikizlerken-Evet, düpedüz dikizlemektir benimkisi!-. Hep sumen altı etmeye çalıştığım bir suçluluk duymuştum. Çünkü... Yani ne de olsa iki çocuk annesiydi Kevser, evli barklı kadındı. Sessiz, kendi dünyasında yaşayan. Hem dindardı da: Ezan sesini işitti mi kovanı bezini olduğu yere bırakır, abdestini alır, hemen namaza dururdu. Kadın, canla başla çalışırdı bizim evi temizleyecek diye!

Dizlerini mosmor çürütme pahasına...

Şu kadicık lekeyi kazıyacak diye geberip gitme pahasına...

Üç kuruşluk gündelik için...

Al işte! Gözlerimin önünde, bir apartmanın on dördüncü katında, pencereye çıkmış, altındaki ölümcül boşluğu zerre mesele etmeden haldır huldur siliyor camları. Yaşamla arasındaki tek somut bağ, pencerenin alüminyum doğramasına kayıtsızca sardığı dört tane çiroz parmak sadece! O kadar! Bi kaysa ya?.. Gitti! Ama kadının şu yüzüne bir bakın: Ne kadar da donuk; en ufak bir çekince, zerre tedirginlik izi yok! Yükseklik korkusunun, düşüp ölme korkusunun esamisi okunmuyor!

Ben... Ben anlayamıyorum...

Kevser için bu kadar mı hafife alınabilir bir şey *hayat*, yani? Bu kadar ucuz mu?

Bu kadar boş...

...

Hah! Güleyim!

Görürdüm onu ben; ölüm korkusu istediği kadar nasırlaşmış olsun Kevser'in, istediği kadar duyarsızlaşsın, hele o pencereden kazara düşsün bi bak, hele bi ansızın ölüme doğru çivileme giderken buluversin kendini, bak nasıl da değişiyor işler! Şu sönük gözleri nasıl da yuvalarından fırlayıp ateşler saçıyor! Şu ruhsuz suratına nasıl da kan can hücum ediyor bir anda; kafasının içinde bak ne vurucu depremler oluyor! Görürdüm ben!

Eteğin ters yüz olmuş -tıpkı bir badminton topu gibi!-, süratle betona doğru düşüyorsun Kevser! Rüzgâr başörtünü de çözmüş, çekip sıyrılmış kafandan, *mahrem* saçlarının her telini pır pır açığa vurmuş. Artık son birkaç saniyen. Herhalde çocukların gelir gözünün önüne. Belki annen? Kocan? Kardeşlerin? Ama kim bilir... Onca yaşanmışlığın arasından kısıtlı vakti kalan bir belleğin neyi, nasıl seçip çıkaracağını tam isabet kim kestirebilir ki? Yani... Belki Kevser'in çok arzuladığı çocukça bir düşü vardır; sırf onu yapamadan ölüp gideceği için derin bir üzüntü saplanır yüreğine –çoluk çocuğu bir yana. Ya da herkesten sakladığı bir pişmanlığı, bir günahı vardır Kevser'in, kendinden bile sakladığı, birdenbire şimşek çakarcasına o gelir hatırına. Mesela benden seneler önce çalıp da oğluna getirdiği Mini Mekanik adamım, şu göğsüne özenle 'S' harfi kazıdığı vardı ya, işte onu anımsayıverir mesela ve pişman... Yok! Yok! Tövbe; günahı boynuna! Benim tanıdığım Kevser Abla, ölümün kucağına düşerken olsa olsa bir tek refleks gösterirdi: O da alelacele dile gelen tertemiz bir *kelime-i şahadet*.

Peki ya ben?

Onun yerinde ben olsam? Şu pencereden düşecek olsam şimdi... Ben neler düşünür, neler hissedirdim acaba? Ölmeme ramak kala...

Gözlerim gizli bir emre itaat edercesine Kevser Abladan babama çevrildi. Babam, etrafında daireler çizen incecik sigara dumanının orta yerinde, onu hâlâ dinlediğime yürekten inanır halde konuşmasını sürdürüyordu:

“Fırsatçı bir mühendis çok iyi paralar kazanabilir oğlum, hayatını garantileyebilir. Üstelik sen...”

Derin bir hüznle babamı süzdüm. Seyrekleşmiş tane tane saçları, uzun favorilerinde peyda olmuş kırçıklar, gözakına düşmüş sarımtırak lekeler, kulak deliğinden kıvr kıvr uç vermiş kıllar, beyazlığını çoktan yitirmiş dişler, boynundaki tıraş kesiklerinde boncuk boncuk katılaşmış kan pıhtıları... Zavallı babacığım, ben ölürsem ne büyük bir yıkım yaşardı! Hep düşlediği o parlak, o saygın iş adamı olamadan ölüp gidersem; üstelik tam da en büyük engellerden birini aşmışken, en büyük emellerinden birini gerçekleştirmişken. Babamın onca emeğinin, onca gayretinin, benim için harcadığı onca paranın karşılığını veremediğim ölecek olursam... Tüm hayalleri tuzla buz olurdu. Kaldıramazdı bunu...

“Dinliyor musun oğlum sen beni?”

Kulaklarımda kırbaç gibi şakladı bu soru. Babam kaşlarını kaldırmış, sorgulayan gözlerini gözlerime dikmişti.

“Evet baba...” diye kem küm ettim, “Dinliyorum.” Acaba en son ne demişti babam? Allah’ım ne demişti ya?! Şimdi, “Peki, en son ne dedim oğlum ben, ne anlatıyordum, söyleyiver?” dese ne cevap verecektim!

Annem yetişti imdadıma; kapıyı vurup kafasını usulca içeri uzattı:

“Hayatım, Kâzım Bey’e çok ayıp oldu, artık iniver. Adam kaç dakikadır arabada. Çağırdım, yukarı da çıkmadı.”

Babam yüzünü buruşturdu: “Beklesin pezevenk! Patlamadı ya! Kazım efendi!..”

“Hayatım, gerçekten çok ayıp oluyor adama.”

Saatine baktı babam. Somurta somurta ayağa kalktı. Hemen ben de kalktım. Nefesini üfleyerek “Evet,” dedi. Elini omzuma attı. “Oğlum, uzun lafın kısası, dediğim gibi, öğrenciliğini yapacaksın. Başka şeylerle kafan bulanmayacak. Bu yaşlarda insan deli dolu olur biraz. Biz de geçtik bu yollardan. Ama işte memleketi kurtarmakmış, yok efendim sevdalanmakmış, şuymuş, buymuş... Bunlar sonra. Her şeyin bir sırası var. Evvela diploma! Anlaştık?”

“Anlaştık baba.” Kuzu kuzu başımı sallıyordum.

“Haydi bakalım o zaman. Tekrar hayırlı olsun oğlum. Hem tebrik ederim hem de başarılar dilerim.”

O anda hiç beklemediğim bir şey oldu, babamdan hiç beklemediğim, dünyada aklıma gelmeyecek bir şey: Elini uzattı babam. Bön bön baka kaldım. Aptallaştım. O güne kadar hayatımda bir tek kez bile babamla tokalaşmamıştım. Bekliyordu. Kolum ağır ağır havaya kalktı. Felce uğramış cansız bir uzva benzeyen elimi babamın eline verdim. Kemikli parmaklarıyla sıkı sıkıya kavradı babam. Bundan aldığım cesaretle ‘bi’ güven geldi, ben de sıktım babamın elini. Kenetlenmiş ellerimiz bir yukarı bir aşağı çıkıp inerken gözlerimi bu pırıltılı tokalaşmadan alamıyordum. İki yetişkin erkek adam gibiydik... Sevimli bir gülümseme, tıpkı rengârenk bir kelebek gibi pıt diye dudaklarıma konuverdi. Babam benimle iftihar ediyor olmalı, onun nezdinde gerçekten bu işi hakkıyla başarmış olmalıyım, onu çok mutlu etmiş olmalıyım, inancına kapılmıştım; besbelli bir çocuk olarak görmüyordu beni artık!

Annemle birlikte babamı daire kapısına kadar geçirdik. Annem babama sevgiyle ceketini tuttu. Ben de büyük bir heves ve saygıyla çekeceği uzattım. İçim içime sığmıyordu. Babam, ayağında annemin özenle boyadığı sivri burunlu ayakkabıları, elinde simsiyah Bond çantası, jilet gibi ütülenmiş afili takımıyla gözüme alabildiğine güçlü ve itibarlı gözüküyordu. İçimden, *ben de babam gibi böyle büyük ve önemli bir işadamı olacağım*, diye çocukça yeminler ediyordum. Apartman boşluğunda, katları ağır ağır tırmanmakta olan asansörün vınlaması yankılanıyordu. Babam demir kapının kolunu kavramış, gözlerini kırmızı yeşil lambalara dikmiş, hiçbir şey söylemeden asansörü bekliyordu. O kadar mutluydum ki babamın durgunluğunda rahatsız bir şeylerin saklı olduğunu fark edemedim. Havayı yırtacak kadar gergin bir sessizlik vardı, ben aile saadetinden sanıyordum. Ne kadar safmışım meğer! Biraz sonra babam başını çevirdi, masumiyet yüklemeye çalıştığı yalancı bakışlarını üzerime doğrulttu. Dudaklarındaki o çiğ tebessümü bugün bile sızıyla hatırlarım. “Ah be oğlum... “ dedi, “Yıldız da çok iyi tabii ama... Şu Boğaziçi’ni tuttursaydın esas, çok şahane olurdu. “

Yutkundum. Ama boğazımda düğümlenen yumru gitmedi. Yüzümdeki ışıltı, yere vurulmuş sırça bir kadehten beter tuzla buz oldu o anda. Yüreğime yumruk kadar bir taşın ağırlığı bindi; bir şeyler çatırdadı. Daha nasıl anlatabilirim bilmem. Sustum. Gözlerimi babamın ayakkabılarına indirdim. Kandırıldığını

anlamış pısrık bir çocuk gibi, sadece sustum. Ensemde ansızın beliren annemin o sıcacık avucunu hissetmesem belki ağlardım bile...

Tepemde bir şeyler fısıldaştıklarını duydum.

Sonra babam, “Neyse canım! Kısmet...” diye geçtirdi. Sahtekârlığın gölgelediği teklifsiz bir üslup takınmıştı: “Ulan! Baba-oğul Yıldızlı olacağız demek... Güzel! Güzel! E Haydi bakalım! Akşam görüşürüz. Eyvallah!”

Asansöre bindi.

Gitti.

III

Evet, Yıldız da çok iyiydi ama... Şu Boğaziçi'ni tuttursaydım esas, belki de gerçekten çok şahane olurdu! Çünkü hayatımın en hırpalayıcı, en boğucu, en horlayıcı zamanlarını belleğime lanet Yıldız kazıdı! Özellikle de üniversitedeki o ilk sene. Yüreğimde çok şey kırılıp döküldü. Kapanması o denli güç gedikler açıldı ki bende...

Söküp atamıyorum.

Berbattı! Gerçekten çok berbattı!

Ama babam... Babama soracak olsaydınız fevkalade(!) yolundaydı vaziyet! Buyruğunu dört dörtlük yerine getiriyordum ne de olsa! Ders notları inci gibi tutulmuştu, vizelerden, finallerden hatırı sayılır notlar alınmıştı, ortalamam hiç de fena değildi. Ama işte üniversite ortamı... O üniversite ortamı yok muydu! Yapamıyordum; bir yerinden tutunup da ona dâhil olamıyordum bir türlü. Kızı, erkeği, hepsi, yaşının gerektirdiği şekilde doyasıya davranabiliyorlardı. Gülüyorlar, fiskoslaşıyorlar, el kol şakaları yapıyorlar, çekinmeden küfürlü konuşabiliyorlar, flört ediyorlar, aşklar yaşıyorlar, gizli kapaklı öpüşüp koklaşıyorlar; reddedilip, sevgililerinden ayrılıp hırçınlaşıyorlar, yeri geliyor müstehcen fıkralar anlatıyorlar, memleket meselelerinden, arabalardan, futboldan seslerini yükselte yükselte ateşli ateşli tartışıyorlar. Benim böyle bir becerim mi vardı ki! Âdeta haremağalarının, gözdelelerin arasında el bebek gül bebek bir sultan gibi büyütülüp sonra da sokağa, İstanbul'un curcunasına salıverilmişim. Sudan çıkmış balık! Yürüyüşüm, duruşum, kaçamak yabani bakışlarım, modası çoktan geçmiş giyimim, hepsi, onlardan biri olmadığımı ele veriyordu. Herkes bana bakıyor, herkes beni gösteriyor, arkamdan gülüyor zannından kurtulamıyordum. Derin bir utanca gömüyordu bu beni. Bir tür ayıbımı saklama güdüsüyle okul bahçesinin en gölgeli köşesine kaçıyordum. Yüksek tavanlı dersliklerin en arka sıralarında yalnız başıma oturuyor, öğrenci kahkahaları ve uğultularıyla inleyen uzun üniversite koridorlarının en kuytu pencere kenarlarına çekiliyordum. Elimde hep kitap olurdu. Yegâne konfor alanım. Senelerdir kafamı içine gömmeye mecbur edildiğim –ve artık bunun sıradan bir alışkanlığa dönüştüğü- kitaplar, şimdi mahcup yüzüme siper edebileceğim bir tür sığınağa dönüşmüştü.

Okulun ikinci yılı gelip çattığında buna üç sene daha katlanamayacağıma ikna olmuşum. Kırılması olanaksız görünen içe dönüklüğüm, kemikleşmiş pısrıklığım iyiden iyiye ayyuka çıktığından laf atan üç beş kişi de sonunda pes ettiler. Benimle konuşmaz oldular. Yalnızlığım durdurulamaz bir biçimde derinleşiyordu. Ve hiçbir çıkış yolu üretmiyordum. Etrafımdaki herkese kin tutmaya, öfke beslemeye

başlamıştım. Sebepsiz bir oç alma arzusu... Sanırım eli kulağındaki ruhi bir çöküntüyü haber veren öncül çatırtılardı bunlar.

Ama işte alın yazısı mı, talih mi, tesadüf mü hangisini diyelim bilmem, tam da bu günlerde başıma öyle bir olay geldi ki...

Ekim ya da kasım ayıydı. Pırıl pırıl bir hava... Pastırma yazı. Yıldız'ın meşhur “Orta kantin”inin önünde, ağır ağır, ayaklarımı sürüye sürüye yürüyorum. Yüzümde alabildiğine bir bönülük, narkozdan çıkıyormuşum gibi bir şaşkın tebessüm... Gözlerim boş bakıyor. Hani içmeden *Leyla* olmuşum sanki. Elimde bir kâğıt parçası var; sarı saman kâğıt. Az evvel tutuşturdular elime. Parmaklarımın arasında pek bir emanet duruyor. Zaten hafif bir esintiyle de kurtuluyor, *hışirt* uçup gidiyor. Ardından koşuyorum.

Şimdi bir şey söyleyeceğim, çok şaşıracaksınız: O *kâğıt parçası* dediğim neydi biliyor musunuz? Sıkı durun: Dağcılık kulübüne kayıt makbuzu!

Evet!

Nasıl oldu bilmiyorum. Kafamda böyle bir hesap, böyle bir niyet kesinlikle yoktu. Bahçede hastalıklı bir ihtiyar adam gibi yalnız başıma kös kös yürüyordum. Tam kulübün kurduğu standın önünden geçerken panoya iğnelenmiş fotoğraflar gözüme takılmıştı: Kocaman, karlı bir dağda, ip gibi dizili kalabalık ve yükü ağır bir dağcı kafilesi, ince bir sisin kalbine doğru yavaş yavaş kıvrılıyor. Yanındaki bir başka fotoğrafta sadece gözleri görünen iki dağcı var; pamuk beyazı bulutların arasından sipsivri uç vermiş bir zirvenin tepesinde kol kola girmişler, onları devirecek kadar güçlü esen rüzgârın sesi neredeyse fotoğraftan dışarı taşıyor; dağcılar, kulüp bayrağını açmışlar, güç bela objektife poz veriyorlar. Bir başka fotoğrafta cart mavi kısıcak tayt giymiş yarı çıplak bir dağcı, altında insanın tüyelerini ürperten bir boşluk olduğu halde, bir kaya çıkıntısına tek eliyle tutunup asılmış. Öbür elini beline bağladığı kumaş torbaya daldırılmış, ayaklarını özgürce sallamakta... Tüm bunlar, bir mıknaş gibi çekti beni. Senelerdir hissetmediğim bir heyecana kapıldığımı hatırlıyorum o anda; muzip bir heyecan ama... Hani çocukken haylazlık etmeden önce içinizi tatlı bir endişe kaplar ya, anneniz babanız çok kızacak diye korkarsınız; ama gene de zapt edemezsiniz kendinizi. O *muzırlık* neyse yaparsınız. İşte, buna benzer bir çekime, bir cazibeye kapılarak standı yöneldim. Konuştuk. Eğitim programı, faaliyetler takvimi, kayıt formu derken, kırık dökük imzamı atıverdim.

Böylece Yıldız Teknik Üniversitesi Dağcılık Kulübü'ne kaydedildim.

Evdekilere konuyu açtığımda aradan bir aydan fazla zaman geçmişti. Mecburen söylemek zorundaydım artık çünkü eğitimler kampa götüreceklerdi bizi. Yalan söylemenin, gizlemenin âlemi yoktu. Bir akşam annemle babamı aldım karşıma, kendimden hiç beklemediğim bir açık yüreklilikle dağcılık kulübüne üye olduğumu, bu işi çok sevmeye başladığımı, kendime bir sırt çantası bile aldığımı, o hafta sonu kulüple birlikte kamp yapmaya gideceğimi, hepsini bir bir anlattım. Tabii büyük bir gümbürtü bir kıyamet koptu evde. Sürpriz değil. Annem yarı ağlamaklı, “Oğulcum, daha akliselim bir kulüp yok muydu? Ne bileyim folklor, müzik kulübü mesela? Dağcılık mağcılık, rizikolu işler çok!” diye alttan alıyor, kâh sızlanıyor, kâh tüm iyi niyetiyle beni caydırmaya çalışıyordu. Babamsa, sanki sırtına hançeri sokup çıkarmışım gibi koltuğa yığılmıştı. Yaşadığı düş kırıklığını, yıkımı kısılmış gözlerinden okuyabiliyordum. Başını iki yana sallayıp duruyordu; duyduklarına inanmak istemiyor gibiydi. Uğradığı ihanetin gırtlığında düğümlediği hırıltılı bir sesle “Yazıklar olsun!” diyordu, “Vıcdansız!” Babama göre, istikbalimi çarçur

edecektim. Hem de ne için? Abuk sabuk, saçma sapan, anlamsız şeyler uğruna! “Akıllı adam sanıyorduk biz de bunu Nazmiye! Ama tam salak çıktı! Gerzek! Dağlara tırmanacaktım!”

Hakaretin bini bir paraydı. Kendimi sıktıkça sıkıyordum. Üzerinde oturduğum barut fıçısı ısındıkça ısınıyordu. Burama kadar gelmişti artık. Babam lafı dönüp dolaştırıp dağcı arkadaşlarıma getirdi, onlar için beş para etmez boş gezenin boş kalfaları dedi. E artık bir yere kadar... Kendimi daha fazla tutamadım. Tanımadan etmeden arkadaşlarıma hakaret etmemesini söyledim. Sesimi yükseltmiş olmalıyım.

“Ulan! Asabımı bozma benim!” diye kükreyerek koltuğundan fırladı babam.”Benim başımdaki dert bana yetiyor zaten, bir de senle uğraştırma beni!”

Dert? Hangi dert? Soran gözlerle anneme baktım. Kadıncağızın yüzündeki o ani endişeyi hâlâ çok net hatırlıyorum; gizlemeye çalıştığı şey neyse, onun yüküyle çarçabuk gözlerini kaçırdı benden.

Babam derin bir nefes aldıktan sonra parmağını şef sopası gibi sallaya sallaya, üzerime yürüdü: “Bana bak hergele! Bu dağcılık işini unutacaksın! Tamam mı? UNUTACAĞIN!” dedi. Ne olduğunu anlayamadan ben de kendimi ayakta buldum. İşte orada, hayatımda ilk kez babama, “Ben artık çocuk değilim!” diye diklendim. Nereden kaynak bulduğunu bilmediğim bir güç duyumsuyordum. Yıllardır ödümün patladığı babamın karşısında, damarlı bir mermerden yontulmuş, eli kılıç tutan bir Roma heykeli kadar katıydım: “Ben bu Cuma yola çıkıyorum baba! O kampa gidiyorum!”

Gidemezsin, giderim, gidemezsin, giderim... Tam bir keçi inatlaşması!

“Ulan dağlara tırmanınca ne oluyor? Ha? Ne oluyor? Üstüne para mı verecekler!”

“Senin için her şey para baba! Hep böyleydi! PARA! PARA! PARA!”

“Öyle miiii? Şimdi konuşmak kolay beyefendi! Ekmek elden su gölden! Ama ilerde anlayacaksın paranın ne demek olduğunu! Anlayacaksın da, iş işten geçmiş olacak!”

Bizim ev, bizim ev olalı böyle yüksek perdeden seslerle, birbirine karışmış bağırış çağırışlarla zangırdamamıştı.

Neden sonra annemin de teskin etme çabalarıyla –annem kolonya döktüğü elleriyle şefkatle babamın iki yanağını ovuyordu- babam sakinleşmeye başladı, yatıştırıcı gibi oldu. Oturmada, ayaktaydı. Gözlerini sigarasının dumanı çıksın diye açtığı pencereden dışarıya, akşam karanlığında parıldayan şehir ışıklarına dikmişti. Göğsünün ağır bir ritimle inip çıktığını görüyordum. Bir vakit öylece kaldı. Bakışlarını çevirmeden kafasını sallaya sallaya alaycı bir tonda mırıldandı sonra:

“Dağlara tırmanacaktım! Git anam; git! Aferin! Hayatın anlamını bulursun belki!”

Hayatın anlamı...

“Evet! Hayatın anlamını bulacağım!” diye avazım çıktığı kadar haykırdım. Avizenin kristalleri, büfenin camekânı zangırdadı. Sanki ses tellerim kopmuş, sözcük yerine öbek öbek kan kusmuştum. Babam döndü, baktı. Sessiz ama anlam yüklü diken diken bakışları içimi delip geçti. Benim bakışlarım da ondan aşağı kalır değildi sanırım. Baba oğul, birbirimize meydan okuyorduk âdeti. Ellerimin hiddetle yumrukleştığını fark ettim. Olacaklardan korktum. Cenk meydanından kaçarcasına sırtımı döndüm, odanın kapısını öfkeyle çarpıp çıktım.

Odama doğru gümbür gümbür yürürken içimden duvarları yumruklamak, kapıları tekmelemek geliyordu. Babam arkamdan “Ne halin varsa gör!” diye hiddetle haykırdı. Peşinden, “O kulüpten çıkmazsan bir daha bu eve...” sözcükleriyle başladığı tehditkâr bir cümleyi, annemin “Yeter artık!” diye bağırmasıyla yarıda kestiğini işittim, “Dayanamıyorum!” Kulak kesildim:

Annem ağlıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

IV

“Ohhh... İlbahar! Ne kadar güzel mevsim ya!

“Pırıl pırıl Güneş! Masmavi gökyüzü... Ohh... Püfür püfür Boğaz havası...”

“Vuuuuuuuu!..” diye öttü vapur.

Dışarıda oturuyordum. Çığlık çığlık bir martı bulutunun içindeydik. Denizi bembeyaz köpürte köpürte Beşiktaş İskelesi'ne yanaşıyorduk. Makine dairesinin homurtusu, tornistan yapan vapurun zangirtisi kulaklarımı, dişlerimi hatta damağımı gıdıklıyordu. Gülesim geldi! Avuçlarıma sinmiş yanık susam kokusunu, havadaki yosun kokusunu, tuzlu suyun kokusunu büyük bir lezzetle ayrı ayrı alabiliyordum. İskelenin usturmaçaları, yani o emektar kamyon lastikleri, gacırcı gucur ezilip büzülmeye başladığında vapurdan dökülürcesine boşalan sabırsız şehir insanları, gözüme pek sevimli gözüktüler.

Yıldız Yokuşu'na vurdum. Tıka basa körüklenmiş bir buharlı lokomotiften farkım yoktu: Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver... Yokuşu ağır ağır tırmananları art arda sollarken kendimi böbürlenmekten alamıyordum. Düzenli koşu antrenmanları yapıyordum ya, bacaklarım nasıl da güçlenmiştiler ama!

Üniversitenin yüksek ferforje kapısından girdim. Millet cıvıl cıvıl! Ne güzel! Baharın geldiği o kadar belliydi ki... Nihayet o koyu renkli paltolar, güneş yutan ruhsuz kazaklar kışlıkların arasına kalkmıştı. İnsanların güzelliği çıkmıştı ortaya. Yıldız'ın –dilleri olsa kim bilir neler anlatacak- kalın gövdeli devleri, insanın mahremiyetini tamamen örtecek genişlikte yemyeşil kocaman yapraklarla kaplanmıştı bir kez daha. Huzur dolu hisirtıları kulağımı okşuyordu. O gün her şey, ama her şey insanın yaşama sevincini mahmuzluyordu. Adımlarım kendiliğinden sıklaştı, sıklaştı... En sonunda âdeta koşar oldum, daha fazla sabredemedim. Hedef: Dosdoğru kulüp odası!

Nihayet; evet, nihayet dört gözle beklediğim kaya tırmanışı eğitimine gelmişti sıra. Yürüyüş, kampçılık, kış dağcılığı derken artık o şangır şungur metal malzemeleri bize de kullandırtacaklardı. Önceden elimizi pek sürdürmedikleri iplerle, halatlarla, düğümlerle haşır neşir olacağımız, tırmanış ayakkabılarımızı giyip dimdik kayalıklarla mücadele edeceğimiz zaman gelip çatmıştı! Artık kendimi tam anlamıyla bir dağcı gibi hissedebilecektim!

Yedi-sekiz ay kadar olmuştu Yıldız Teknik Üniversitesi Dağcılık Kulübü'ne gireli. Hiçbir dersi, hiçbir faaliyeti kaçırmamıştım. Bütün eğitimlere büyük bir şevkle, âdeta uçarcasına gidiyordum. Okulun ilk yılında o çok sarsıcı biçimde yaşadığım *ortama uyum sorunu*, dağcılık kulübünde kendini yinelemedi. Bir problem olarak karşıma çıkmadı. Evet; tamam, başlarda gene çekingenlik, içe dönüklük vardı epeycene; sessizdim, siniktim... Ama sonra sonra açıldım. Kısa zamanda da kendimi bu ortama ait hissetmeye başladım. Yakınlık duyuyordum. Bizden birkaç yaş büyük tecrübeli dağcı eğitimcilerimize karşı; benim gibi, dağcı olmak isteyen diğer hevesli arkadaşlara karşı bir sıcaklık vardı. Sanki çok benzer, ortak bir kaderi paylaşıyorduk. “Onların da -tıpkı benimki gibi- diğer insanlarla, sıradan insanlarla alıp veremedikleri var.” yönüne bir inanca kapılmıştım. Ben de, onlar da, farklıydık biraz. Alelaide değildik. Onun için “dağcı” olmuştuk ya işte! Onun içindi hep: Ben böyle tuhaf gözüküyordum bizim mühendislikteki çocuklara. Onun için kendi köşeme sınıyordum, yalnızdım; melankoliktim, dalgın bir

çehrem vardı. İşte onun için hep suskundum ben, pek fazla konuşamıyordum onlarla -A! Pardon, düzeltiyorum: Konuşa-mıyordum, değil, konuşmuyordum! O kronik huzursuzluğum, onların aralarına katılmamam, sürekli yanlarından kaçıp gitmem hep bu yüzdendi; farklı olduğum için. Yoksa ezik ya da pısrık falan olduğumdan değil! Onların yaşam anlayışını boş bulduğum için.

O akşamüstü Yıldız Yokuşu'ndan inerken sırt çantam üzerime zimmetlenmiş bir sürü şangır şungur tırmanış malzemesiyle doluydu. İçinde hâlâ boş yer olmasına rağmen altmış metrelik dağcı ipini alenen çantanın tepesine bağlamıştım. Kavuniçi tırmanış kaskımı da çantanın gerisine asmıştım. Sizin anlayacağınız, dünyaya bas bas bağıryordum *ben dağcıyım*, diye!

Rap rap rap Beşiktaş'a doğru adımlarken kibrim, çalımım handiyse paçalarımдан akıyordu. Bir yandan insanları kolluyordum -acaba bana bakıyorlar mı diye- bir yandan da gökyüzünü süzüyordum. Tek dileğim vardı: Ne olur ertesi gün de hava, aynı böyle açık, böyle pırl pırl olsun; ne olur!

V

Ayaklarım yere değdiğinde kapıldığım coşkunun haddi hesabı yoktu. İçimden, "Allah'ım yaptım! Sonunda yaptım işte!" diye avaz avaz haykırmak geliyordu. Başımı kaldırıp sevinçle baktım: Bir parmak kalınlığındaki ip, terli yumruklarımın arasından çıkıyor, hafif bir burğu yaparak yirmi metre kadar yukarıya, insanın üzerine devrilecek gibi duran dümdüz kayalığın ta tepesine ulaşıyordu. Sonra da kenardan dönüp gözden kayboluyordu. İşte, bu sapasağlam ip ile ta oradan aşağıya, buraya kadar inmiştim! Kendi başıma! Tıpkı gerçek dağcılar gibi! Kabıma o kadar zor sığıyordum ki mutluluktan... Alan, hemen yanı başımdaydı. Çok candan bir şekilde kafamdaki kaska iki şaplak vurdu: "Aferin oğlum ya! İyi hallettin, bravo!" Ellerim titriyordu, damarlarımda gürül gürül çağlayan adrenalini duyumsuyordum. Biraz da yaşadığım o aksilikten kaynaklanıyordu bu: İniş sırasında, yere on metre kadar kala prusik düğümüm sıkışmış ve havada öylece asılı kalmıştım. Problemlili düğümü gevşetebilmek için epey bir çaba sarf ettim ama uğraştıkça daha da sıkıştı. Ben de, eğitimden birinin yukarıdan seslenmesi üzerine dediği gibi çakımı çıkarttım, o düğümü pür dikkat kesip kendimi kurtarmayı başardım. Tam bir macera olmuştu! Bir uçurumun kenarında dikilmek, incecik bir ipten kendimi boşluğa salmak, inmek, düğümün sıkışması, çakımla doğru ipi kesmek falan derken kendi gözümde bayağı büyümüşüm, kahramanlaşmıştım! İçimden acı bir arzu geçti: Keşke... Keşke bütün bunları babam da görebilseydi. Evet, istedim gerçekten. Aylara yayılı bu disiplinli emeğimin gurur okşayan sonucunu bir evlat olarak babamla paylaşabilmek istedim. Hani bazı ufak çocuklar mahalle maçında attıkları golü babalarına ballandıra ballandıra anlatırlar; ya da okulda çizdikleri resmi akşam büyük bir hevesle babalarına gösterirler ya, buna benzer bir istek. Öte yandan babama karşı bir yengi, bir zafer ilan edesim de vardı. Karşısına dikilip "Baba, bak! Bana her istediğini yaptırılmazsın! Artık anla bunu! Dağcı olacağımı söyledim, sen izin vermedin; olmayacaksın dedin! Ama oldum işte!" diye boşalmak, bas bas bağırarak onu dize getirdiğimi suratına vurmak geliyordu içimden. Fakat babamla aylardır dargındık, aynı çatı altında yaşamamıza rağmen mecbur kalmadıkça tek kelime etmemiştik birbirimize.

Alan kaskıma sert bir şaplak indirdi, sendeledim:

“Hadi oğlum! Yürü! Yürü! Uyuma! Bak, rota boşaldı, millet kapmadan gidip tırmanalım şuna. Sıra gelmez yoksa bize!”

Daha terim soğumamıştı bile; apar topar tırmanış ayakkabılarımı kaptım, Alan’ın peşinden koştum.

Hakkını vermek lazım: O gün gerçekten muhteşem bir hava vardı! Eğitim için biçilmiş kaftandı! Yirmi-yirmi beş kişi kadardık herhalde. Sabah erkenden yola çıkmıştık. Gebze'nin Ballıkayalar Kanyonu'nuna vardığımızda bizden başka kimsecikler yoktu ortalıkta; kanyon girişindeki ufak gölette yüzen birkaç ördek sadece. İşçi karıncalar gibi tek sıra olup eğitimcülerimizin peşine takılmış, çalı çırpının içinden kıvrılan dik bir patikayı izleyip kanyonun sağ yamacına tırmanmış ve devasa sarp kayalıkların dibinde, fazla geniş olmayan upuzun doğal bir sette yükümüzü indirmiştik. Kanyonu ikiye kesen dere çok aşağımızda kalmıştı; gürül gürül akıyordu. Bulduğumuz yerden bakınca ip gibi incecik gözüküyordu. Yükseklik başımı döndürmedi değil. Karşı konulması güç bir dürtü beni bir yerlere sınırsız tutunmaya sevk ediyordu. Geriledim. Sırtımı kayalara yasladım. Kendi kendimi teskin etmeye, o rahatsız manzaraya alıştırmaya çalıştım. Oysa bizim eğitimciler olağanüstü serinkanlıydılar. Aralarında şakalaşıyorlardı! Sakin sakin soyunup dökündüler. İpler, halatlar çıktı, ekipmanlar elden ele dolaştı. Yanı başımızda şakır şukur giyinin kuşanmaya başladıklarında sanırım sadece benim değil, pek çok arkadaşımın da sınırları hayli gerilmişti. Ne yalan söyleyeyim o dakika tereddüde kapıldım, acaba vazgeçsem mi diye. Ama hepsi elini bir kere sürene kadarmış. Yani ipten inince, tırmanınca geçti gitti. Birkaç saat sonra tüm o tereddütlerim buhar olup uçmuş, sınırlarım gevşemişti. Kıvırmıştım bu işi!

Öğleden sonra, güneşin de etkisiyle, tatlı bir ağırlık bastırdı. Alan ile beraber oturuyorduk, iyice yayılmıştık. Dibini göremediğimiz uçurumun kenarından bacaklarımız yarısına kadar sarkıyordu; gövde gösterisi yapar bir halimiz vardı. Hani, “Biz dağcıyız, böyle şeylerden korkmayız!” der gibilerinden. Ballıkayalar Kanyonu döne dolana önümüzde uzanıyordu. Ta aşağıda çağlayan yeşilimsi berrak suyun düştüğü yerlerde ufak, köpük köpük şelaleler fokurduyordu. Dik yamaçları kaplayan dallı budaklı hırçın bitkilerin içinden âdeta fıskırarak yükselen heybetli kayalıklarda güneş ışınları yankılanıyor, üst üste binen dev silüetler oluşturuyordu. Huzurluydum. Tadından geçilmeyen bu manzaraya öz güveni tazelenmiş, mühim bir adam gözüyle bakıyordum. İçten içe öğünüyordum. Büyük bir marifet sayıyordum yaptıklarını. Yani diyordum ki: “Tanıdığım pek çok kişi cesaret edemez böyle şeyler yapmaya! Ödleri patlar. Amcamın oğlu Kerem örneğin, daha şu patikada bile yürüyemezdi kesin! Ama ben...” Kamp kurup hiç korkmadan çadırda uyuyordum, dağlara gidiyordum, dondurucu soğukta karların üzerinde çadırım olmadan bile gecelemeği öğrenmiştim mesela. Bu kadar yüksek yerlere çıkıyor, hiç çekinmeden böylece uçurumun kenarında oturabiliyorum. Bu da bir şey miydi, ip ile iniş bile yapmıştım! Hem sonra tırmandığım o yirmi metrelik kaya da üstüne kaymak olmuştu. Hem hiç de zorlanmamıştım tırmanırken! İpimi bağlamış, kaskımı takmış, takır takır çıkmıştım tepeye kadar. Diğer çocuklar bile yanıma koşup sırtımı sıvazlamışlardı, “Çok iyi tırmandın! Helal!” demişlerdi.

Harika hissediyordum! Damarlarımda şampanyalar patlıyordu handiyse.

Kendimi tutamadım:

“Alan ya,” dedim, “iyi ki girdim şu kulübe. Daha önce hiç olmadığı kadar mutluyum abi ya!”

Alan, sigarasını tütürüyordu. Yarım ağızla, şöyle bir “Hmmm...” yaptı yüzüme bakmadan.

Kendini ağırdan satan bir çocuktuk Alan, delikanlı bir duruşu vardı. Kulüp ile gittiğimiz faaliyetlerden birinde tesadüfen aynı çadıra düşmüştük. Yadırgamıştım ilkin; kendini beğenen, tepeden bakan tabiatı hoşuma gitmemişti; çok da sigara içiyordu. Ha bir de, ucunda altın bir haç sallanan kolye takıyordu. Annemin yıllarca 'gâvurlar' diye verip verdiğirdiği ipe sapa gelmez vesveseleri dinledikten sonra bir Hıristiyan ile dip dibe uyumak çok tuhafıma gitmişti. Ama birbirimize kanımız ısındı sanırım, sonra sonra yakınlaştık. *Partner* olma yolunda ilerliyorduk.

Merakım kabardı, sordum:

"Alan, niye girdin sen kulübe?"

Anlamalı anlamalı gülümsedi.

"Kulübe niye girdim... Ya işin aslı ortam olsun diye oğlum, biliyor musun? Karı kız muhabbetine... "

Karı kız muhabbetine? Kişner gibi bir ses çıktı benden.

"Gerçekten mi ağabey ya?"

Alan omuz silkti:

"Ha, gerçekten." Burun deliklerinden upuzun, düşünceli bir duman attırdı; sonra yüzünü yamuk yamuk yaptı: "Ama hepsi de paçoş çıktı bunların oğlum ya. Dağcıdan da karı bu kadar oluyor demek ki. Ha, bir iki tane azıcık eli yüzü düzgün hatun var aslında... Onları da çoktan kapatmış bizim üst devreler zaten."

Hepten gülüncüme gitti bu. Benim hiç kız arkadaşım olmamıştı. Çok âşık olmuşum ama hiç kız arkadaşım olmamıştı. Koyuverdim kahkahayı.

Benim güldüğümü görünce Alan da katıldı. Kocaman elini yumruk yapıp kanyon'a doğru güya çok hiddetlenmiş gibi, güya avaz avaz bağıryormuş gibi, yaptı:

"Senden yumurta umduk, bok bulduk ulu Krom!"

Yaptığı şakayı anlayamamıştım ama katıla katıla gülüyordum.

"Conan okur musun sen? Barbar Conan? Ha?"

"Yok..." dedim. Kasıklarım hâlâ titriyordu. Ekledim:

"E? Alan, niye bırakmadın şimdiye kadar o zaman? Madem beğenmedim kulübün kızlarını..."

"Ümit... " dedi, göz kırptı, ama -çok affedersiniz- acayip puştça bir göz kırptı: "Belki seneye düzgün karılar gelir bakarsın..."

Alan... Bazen çok komik oluyordu şu Alan. Dedim: "Zor biraz! Güzel kızların dağlarda işi ne ki!"

Alan, sigarasının dumanını öbür yana üfledi, sonra bana döndü. Yarı ciddi yarı dalgacı bir tonda sordu:

"E? Sen niye girdin oğlum peki?"

"Nereye?"

"Kulübe ulan!"

Donup kaldım. Kısa bir sükût... Sonra muzip bir sesle, "Hayatın anlamını bulurum belki diye," karşılık verdim. Aklımdan neler geçti, herhalde siz anladınız.

Alan usturuplu bir küfür salladı. "Ya oğlum, hayatın anlamını o kadar yukarıda aramana gerek yok. Doğru yerde diz çöksen, burnunun dibinde bulursun." *Anlarsın ya*, niteliğinde göz kırptı.

Âlemsin abi ya, dercesine gülümsedim ben de.

"Oooh! Kebap! Sermişsiniz bakıyorum beyler!"

Cem diye bir çocuktuktu bu gelen; çenebazın teki; bizim kulüpten. Geçen yıl eğitimi savsaklayınca bırakmışlar bunu, bu sene bizimle tekrar ediyordu. Ona rağmen her şeyi bilirim pozlarındaydı hep. Millet pek hazzetmezdi ondan ama özünde iyi biriydi aslında.

“Tam keyiflik yer ama... Yalnız fazla kenara gitmeyin, Selim gibi uçmayın sonra aşağı!”

Elindeki plastik kupadan bir firt çekti. Ağzını şapırdattı. Mantar çorbasının leziz dumanı yanımıza kadar geldi.

Alan, ciddiyetsiz bir sesle sordu: “Kim kim kim gibi?”

“Selim lan işte! Aikidocu Selim.”

Ben tanı mıyordum, adını bile duymamıştım bahsettiği kişinin. Alan da tanı mıyordu demek ki:

“Kimmiş ulan o?”

“Oğlum, Selim işte ya! Anlatmadılar mı size? Herif sizin şimdi tam oturduğunuz yerden aşağı uçtu... Bir bok olmadı ama! Efsane Selim!”

Alan da, ben de bir irkildik. Tedirgin tedirgin öne doğru eğildim, bacaklarımı sarkıttığım kenardan aşağıya baktım. Yüreği ağza getiren bir manzaraydı, ta kanyon tabanına kadar derinleşen ürkütücü bir boşluktu. Ayaklarımın epey altından bir öbek kuş bıcır bıcır geçip gitti. Ürpertiyle geri çekildim.

“Nasıl ya? Ta dereye kadar mı düştü?” diye hayretler içinde sordum Cem’e. Omuzlarını attıra attıra, tıs tıs tıs bıyık altından güldü, *evet* anlamında.

Alan,

“Yaaaa... Hassstir(!) git be Ceco! Bizi mi yiyeceksin! Başkasına sat hikâyeni!” diye tersledi Cem’i.

O zaman kendi kendime çok kızdım, hemen de inandım diye, her şeye çarçabuk kanıveriyordum oldum olası, kurtulamıyordum bu huyumdan. Yalnız biraz da düş kırıklığı hissettim, galiba bu hikâye gerçek olsun diye tuhaf bir arzuya kapılmıştım.

Birdenbire, tam arkamızdan sürpriz bir ses işittik:

“Cem doğru söylüyor arkadaşlar.”

Merakla dönüp baktım hemen; kimin nesi diye: Uzun gri bir tayt giymiş, üzerinde bizim kulübün kırmızı tişörtü olan, açık alınlı, top sakallı, kısa saçlı biriydi. Emniyet kemerinde bir dolu kaya tırmanışı malzemesi sallanıyordu. Boynuna renk renk perlon bantlar asmıştı. Ayaklarındaki komik, siyah Ceyo terlikler hemen dikkatimi çekti. Birkaç dakikadır orada bizi dinliyormuş da, sinsice bu anı bekliyormuş gibi bir hali vardı. Siması bir yerden tanıdıkta ama...

“Selim hakikaten tam oradan düşmüş. Cem’in dediği gibi, tam o oturduğunuz yerden.” Gözleriyle oturduğumuz yeri işaret ediyordu. Alan da, ben de bir şey söyleyemedik. Şaşkınlığımızın ayyuka çıktığı o kısa süren sessizliği, lambır lumbur koşa koşa yanımıza gelen yüz-yüz on kiloluk birisi bozdu:

“Sensei! İpi çektim, ama karabinayı almayı unutmuşum. Yukarıda kaldı. Bir el atsan? Alırım emniyetini. İki dakikada tırmanır kaparsın sen ya, he?”

Nefes nefeseydi. Toparlak kafalı, kıvrır kıvrır saçlı; acayip masum bir suratı vardı çocuğun.

Öbürü –yani gri taytlı olan-, bıkkınlık içinde yüzünü buruşturdu; şişman çocuk üsteleince (“Ayakkabılarını getireyim mi Sensei?”), yaka silkercesine “Yok! Gerek yok! Hadi...” dedi. Birlikte hızlı hızlı yürüyüp uzaklaştılar.

Alan, onların arkalarından baktığı halde, Cem'e alaylı alaylı fısıldadı:

“Kim bu herif ya? Bilirkişi falan mı? Zink diye atladı muhabbete...”

“Burak ulan işte! Burak Özdoğan...”

“Burak Özdoğan?”

“Oğlum bizim kulübün eski kaya tırmanışı eğitmeni. Kaç sene eğitimleri o verdi hep. Geçen yıl da bizim bir iki eğitime geldi falan. İşe başlayınca bıraktı. Şirketlere eğitim veriyorlar. Outdoor training, moutdoor training... ‘Yaşayarak Öğrenme’ falan dalgaları...”

Alan dudak büktü.

Hafızamı yokladım. Burak Özdoğan... Burak Özdoğan... Kafamda şak diye bir ışık yandı:

“Aaaa! Bir dakika... Tamam, tamam, hatırladım! Bizim kulübün panosunda resmi olan değil mi? Kayada tek kolla asılı olduğu bir fotoğrafı vardı, cart mavi parlak taytlı, kayıt haftasında görmüştüm...”

Alan, tıksırır gibi yaptı:

“Ulan o da ne artist foto ya! Bariz degman!”

“Degman megman! Ne oldu?” Cem’in davası başkaydı tabii, “İnandınız mı oğlum şimdi!” diye yayvan yayvan kibir dolu güldü. “Onun için kıcınızı içeri alın biraz, kıyıda durmayın. Bir de sizin leşleri taşımayalım sonra geri!” Elindeki kupayı kafaya dikti, çorbayı fondip yaptı, üstüne mide bulandıran bir sesle geçirdi. Ani bir manevrayla ayakları dibinde oturan Alan’ın tişörtünü kavradı: “Hop! Tutmasaydım gidiyordun!” Eşek şakası! Tam adamına! Alan, yumruk çakacak gibi gerilince, Cem delisi kahkaha ata ata tabanları yağladı, köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Alan söylenip duruyordu:

“Oğlum bu Ceco ne model adam ya! Herif tam klinik vaka!”

Ben pek oralı değildim, kafama takılmıştı:

“Alan ya, buradan düşüp de nasıl ölmez bir insan. Elli metren fazladır burası!..” Bir türlü almıyordu aklım.

“Ne biliim oğlum! Kefeni iyi yırtmış ama herif; orası kesin!”

Durup durup eğiliyor, aşağıya bakıyordum. Bir insanın tam da oturduğum o kenardan ayaklarının kesildiği, havalandığı ve onlarca metre düştüğü gerçeği beni fena silkelemişti. Huzursuzlandım. Ben de olabilirdim bu kişi! Dağcılık yapıyordum sonuçta. Benim de başıma gelebilirdi pekâlâ! Pembe bulutların üstünden, iki kere ikinin dört ettiği dünyaya doğru süratle alçalmaya başladım. İçimdeki tüm o neşe, o panayır havası balon gibi söndü. Zavallı Selim’i düşünüyordum; herhalde o da benim gibi, Alan gibi alelade biriydi. Bir şekilde tırmanmaya merak sarmış, buralara gelmiş... Sonra ne olduysa, nasıl olduysa... Of! Çok korkunç!

Neden sonra Cem yaylana yaylana geri döndü. Teklifsiz yanımıza çörekledi. Sigarasını, Fransızca bir şarkı mırıldanmakta olan Alan’ın sigarasından yaktı. Sordum:

“Cem, bu Selim... “

“Selim? Uçuk adamın tekidir oğlum! Gerçi ben de bir iki kere gördüm sadece, milletin anlattıklarından biliyorum daha çok. Ama harbiden de...”

Sormuş bulundum: Böyleyken böyle, şöyleyken şöyle diye diye bir sürü hikâye anlattı bize. Selim, Aikido ustası imiş. Dalyan gibi bir adammış; bizim Alan’dan bile daha kalıplıymış. Bileğini kimse bükemezmiş. Ziddina gideni tek hamlede yerle yeksan edermiş. Uzakdoğu felsefesini yaşam felsefesi yapmış. İstanbul’un göbeğinde Samuray kılıcıyla geziyormuş. Hatta bir keresinde belalı adamın biri TEM yolunda Selim’i sıkıştırmış, zorla onun aracını sağa çektirmiş. Elinde levyeyle arabasından çıkıp Selim’in üzerine dayılana dayılana yürüyünce, Selim de mecburen sırtındaki Samuray kılıcını kınından çekmek

zorunda kalmışmış. Gittiği tatillerde de arkadaşlarına tembih edermiş Selim, beni hiç ummadığım anlar sıkıştırın, üzerime saldırın dermiş. Sırf idman olsun diye! Zaten bu yüzden ölmemiş o kadar yüksekten düşünce; çünkü düşerken havada çok teknik taklalar atarak kendini korumayı başarmış! Bunun gibi bir yığın şey dinledik Cem'den. Bilmiyorum; palavraydı herhalde çoğu ama büyük bir ilgiyle kulak vermişim. Duyduklarım parça parça bir araya geliyor, kafamda etiyile-kemiğiyle bir *Selim* imgesi bütünleniyordu. Alan, Cem'in omzuna bir yumruk savurup lafı ağzına tıkayana kadar işittiğim her detayı sünger gibi emmişti beynim.

"Hadi oğlum; bırak şimdi Selim'i melimi! Şu senin enişte... İstese, Almanya'dan gelirken bize birkaç parça malzeme..."

Aralarında lafa dalmışlardı. Dinlemiyordum ben. Kabuğuma çekilmişim. Duyargalarımı kapatmışım. Sadece Selim vardı kafamda... Takılıp kalmışım. Bu adamın yaşadıklarında beni ilgilendiren gizil bir şeyler mevcutmuş gibi kurcalayıp duruyordum. Düşündükçe düşündükçe simsiyah bir tünel zihnimin üzerine daraldıkça daralıyordu; öyle bir tünel ki, ucunda sadece Selim'in düşüşünü görüyordum. O korkunç sahne bir daha bir daha canlanıyordu gözümün önünde. Alnımda, şakaklarımda, ense kökümde bir elektriklenme vardı. Sanki... Sanki binlerce metre dipten, ağır ağır yüzeye çıkan bir denizaltı, hafızamın durgun, karanlık sularını çalkandırıyordu.

Önümden geçmekte olduğunu son anda fark ettim. Kaçan bir balığı yakalamaya çalışırcasına "Pardon!" diye atıldım, "Burak Abi?"

Zınk diye durdu Burak Özdoğan, "Efendim?"

"Bir şey sor..." Boğazımı temizledim; sesim senelerdir konuşmamışım gibi paslı çıkmıştı. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii?"

"Şey... Buradan düşen çocuk, Selim; tam olarak nasıl olmuş? Yani, burası herhalde elli metreden fazladır."

"Altmış metre falan," diye düzeltti beni.

"Altmış metre?"

"Evet, yaklaşık o kadar." Neredeyse Boğaz Köprüsü kadar bir yükseklikti bu! İnanılır gibi değildi. Burak Özdoğan'ın dudaklarında hırsızlama bir gülümseme belirmişti. Duyduğum şaşkınlıktan dolayı keyif alıyormuş hissine kapıldım.

"Peki ama nasıl kurtulmuş ki, altmış metreden yere çakılan biri?.."

Cem ve Alan aralarında konuşmayı kesmişler, bizi dinliyorlardı. Onların meraklı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Vallaha abi bana sorarsan tam bir mucize... Şans demeye gönlüm elvermiyor. Az buz olay değil." diye yanıtladı Burak Özdoğan; sesinde samimi bir hayret vardı. Durduğu yerden aşağıya, Selim'in düştüğü boşluğa doğru baktı. "Yani... Hadisenin oluş biçimini, Selim'in buradan düşüşünü, sonrasını... Tüm olan biteni düşününce şöyle bir..."

Yüzünde bilmececi bir ifadeyle bana döndü; *söyleyecek bir söz bulamıyorum*, gibilerinden kollarını iki yana açtı. Ben handiye ağzına düşecek bir halde anlatmasını bekliyordum. Merakım iyiden iyie kabarmıştı. Herhalde bu ilgimi o da fark etti. "Ya aslında..." diye mırıldandı. Durakladı. Hâlâ göz gözeydik. Kafasında bir şeylerin hesabını yapar gibi hışır hışır sakalını ovuşturdu. Düşündü... Düşündü... "Vaktin var mı?" diye sordu. Alan ve Cem'in de dinlediğini görmüş olacak, hemen düzeltti: "Yani vaktiniz var mı?"

“Evet!” dedim ben hevesle, “Tabii var!” Arkasından ne çıkacaktı acaba?

“Aslında ben de Selim’in bu kazasıyla ilgili bir yazı yazıyorum bugünlerde. Web sitesi için. Daha tam bitirmedim. Hoş, bitirmeden de pek kimseye göstermem yazdıklarımı, sonra şevkim kaçıyor.” Anlayış bekleyen bir ifadeyle vurgulamıştı bu son söylediğini. “Ama çok dert değil. Üzerinde daha çok oynayacağım bu yazının zaten... Peki... O zaman bekleyin bir dakika, geliyorum hemen!”

Ok gibi yerinden fırladı. Hızla köşeyi dönüp gözden kayboldu. Uzaklaşan terliklerinin şılap şulop sesini duyuyorduk.

Alan, “Oğlum sen de taktın bu Selim mevzuna! Herif düşmüş, ballıymış, yırtmış işte. Ne var ki?”

“Dur abi ya!” diyerek kesip attım. İstemiyorsa kalksın gitsin!

Burak Özdoğan biraz sonra elinde sayfalarla geri döndü. Ben yana kaydım, aramıza oturdu. İkiye katlanmış sayfaları açtı. Göz ucuyla baktım. Yazıcı çıktısı alınmış bir metindi. Merakla, hiç utanıp sıkılmadan yan yan satırları tarıyordum ki Burak Özdoğan birden bire elindeki kâğıtları bana uzattı. Afalladım. “Rica etsem sen okur musun? Ben sesli okumayı pek sevmem, beceremem de...” dedi gayet normal bir talepmiş gibi. Sesli okumak mı? Benim de hiç sevmediğim bir şeydi bu. Ama hayır diyemedim. Kâğıtları gönülsüzce aldım.

“Yalnız, bakın arkadaşlar gerçekten istiyorsanız, tamam mı? Zorla dinletir gibi olmayayım. Eziyet etmeyeyim size?” Alttan alan bir ton vardı sesinde.

Ben, “Esağfurullah Burak ağabey, olur mu hiç.” dedim. Boğazımı temizledim. Derin bir soluk aldım. Yüksek sesle okumaya başladım:

“28 Ağustos 1993 Cumartesi sabahı, Gebze, Tavşanlı Köyü yol ayrımına bir otomobil saptı. Günün erken saatleri olmasına karşın hava hayli sıcaktı, otomobilin tüm camları dibine kadar dayanmıştı. Köye doğru tatlı bir kıvrımla alçalan dik yokuşu oldukça hevesli iniyordu bu otomobil; ama süratli de sayılmazdı.

O sabah köy kahvesinin önündeki tahta sandalyelerde pinekleyenlerin içinde gençten biri vardı; Limon suyuyla taranmış kaskatı saçlarıyla, pırıl pırıl bayramlıklarıyla göze çarpıyordu. Tek başına oturmuştu. Muşamba kaplı masanın üzerinde duran tavşankanı çay bardağına daldırıldığı kaşıkla sessiz sakin oynuyordu. Yaklaşan motor sesini işitince gayriihtiyarî gözlerini yola çevirdi. Kahvenin önünden geçmekte olan otomobili ve içindekileri hemencecik tanıyiverdi. Yüzü bir anda asıldı. Kaşları çatıldı, burun delikleri büyüdü; elini hınçla cebine attı. Tarak geldi eline; –Hay aksi!- kelebek bıçağı yoktu! Düğün telaşıyla yanına almayı unutmuştu besbelli. Gözlerini kin kapladı. Özellikle otomobilin arka koltuğunda oturan, o karı gibi uzun saçlı, atkuyruklu, kulağı küpeli şehir züppesinden alamıyordu bakışlarını. Ah arkadaşları yanında olacaktı ki şimdi, ölümüne dalarlardı, geçen seferin acısını çok fena çıkarırlardı; kesin!

Otomobil yavaşlamadan köyün bir ucundan girdiği gibi diğer ucundan çıktı, yoluna tereddütsüz devam etti. Bir-iki kilometre sonra çıt çıt sinyal veriyordu, hız kesti. Hoplaya zıplaya ilerlediği delik deşik asfaltı terk edip toprak yola saptı. Tekerleklerin altında çatır çutur ezilip havaya savrulan tanecikler geride kabarmakta olan kupkuru, ince bir toz bulutuna karışıyordu.

Dört yolcusu vardı bu otomobilin: Yılmaz (Sevgül), Mehmet (Tanrısever), Murat (?) ve Selim (Karabol). Yirmili yaşlarda dört delikanlı. Dördü de tırmanış arzusuyla yoğrulmuşlardı o gün. Farklı kıvamlarda da olsa her birinin yüreğinde birer macera ateşi yanıyordu. Ballıkayalar Kanyonu’nun yüksek

kaya blokları yemyeşil bitkilerin arasından yavaş yavaş kendini göstermeye başladığında, otomobilin içini üstü kapalı bir heyecan sardı.

Uygun bir yere park ettiler. Tırmanış malzemeleriyle, iplerle yüklü çantalar sırtlanıldı. Yola koyuldular.

Bunaltıcı Ağustos güneşi henüz kanyonun sağ tarafına vurmamıştı. Kayalar gölgedeydi. Dört arkadaş aralarında söz birliği yapmışlarcasına sağ yamaca vurdular. Dik patikadan ağır ağır tırmanırken gözleri yamacın sonunda kale duvarı gibi dimdik yükselen geniş kaya bandındaydı. Aşına oldukları bir hattı süzüyorlardı: Bugün 'Büyük Balkon' olarak bilinen ama o günlerde 'Key' yani 'Anahtar' ismiyle anılan bir rotaydı bu. Yerden metrelerce yukarıdaki dar ve uzun bir çatlak yüzünden bu isim yakıştırılmıştı, anahtar deliğini andırıyordu. Buraya niyet ettiler.

Gölgelerin kısaldığı saatlerde kayalar artık tırmanılmayacak kadar güneş almaya başladı. İsteseler de şıpır şıpır terleyen eller tutunmayı imkânsızlaştırıyor, parmaklara bol keseden çalınan magnezyum tozu fayda etmiyor, altın sarısı kaya yüzeyinden patlayan keskin güneş ışınları göz kamaştırıyordu. Tırmanıcılar çareyi mola vermekte buldular.

Kayaların dibindeki dar setin en uç köşesine gidip yerleştiler. Burası hem kanyonun manzarasını gören güzel bir bakacaktı hem de güneşten korunaklı, serin mi serin bir oyuk, bir tür gözdü. Dört-beş kişi rahatlıkla sığıp, oturabiliyordu. Oturdular. “

Okumayı kestim. Burak Özdoğan'a:

“Yani şu anda bizim de oturduğumuz yer, değil mi?” diye sordum.

“Evet.” diye kafa salladı Burak Özdoğan.

Kaldığım yerden devam ettim:

“Yarım ekmekler, sandviçler, meşrubatlar çıktı. Keyifli bir öğlen yemeği yendi.

Biraz sonra karnı doyan ve oturmaktan canı sıkılan Selim ayaklandı; buldukları köşeden hafifçe eğilip uçurumdan aşağıya, kanyonun giriş tarafına doğru bakındı. Acaba gelirken gördükleri şu cübbeli sarıklı kabile hâlâ orada mıydı? Göremedi onları; ama söylenmekten de geri durmadı. Memleketin durumu iyiye gitmiyor, diyordu; bu yobaz kılıklı, gerici tavırlı insanları son zamanlarda sanki daha sık görür olmuşlardı. Yılmaz, görüntü itibariyle Selim'in ve o şikâyet ettiği sakallıların aynı mıknaştaki iki uç kutup olduğunun ayırtındaydı. Selim'in iri kıyım gövdesi, küpesi, atkuyruklu saçları pek çokları için haddinden fazlaca aykırıydı gerçekten. Bilhassa, Tavşanlı Köyü'nün gençliği için. Sadece varlığıyla dahi onları hatırı sayılır derecede rahatsız ediyor, kışkırtıyordu Selim. Çok defa dalaşmışlardı zaten Selimlere. Yılmaz dert etmiyordu bunu kendine; o asıl köylü delikanlılar için üzülüyordu. Çünkü Selim ile boğuşmaya kalkanın vay haline! Kolay yutulur lokma değildi Selim. Kendini adarcasına verdiği uzak doğu dövüş sporlarından edindiği becerileri, yeri geldiğinde pratik hayata çok güzel aktarabiliyordu. Hoş, Yılmaz da boş çocuk değildi. Bir keresinde gözlerini kan bürümüş on bir kişilik bir grubun saldırısına uğramış ve hepsini alaşağı etmişti. Bunlardan beşini hastaneye kaldırdılar. Mehmet ise ne kadar sessiz, sakın ve az konuşan biriye de Yılmaz'ın büyük takdirini toplamıştı bilek gücü konusunda. 'Var gücünle vur bana Yılmaz!' demişti bir keresinde. Yılmaz tüm hünerini ortaya koymasına rağmen salladığı bütün yumruklar Mehmet'i iskaladı; o gün bugündür Yılmaz, Mehmet'e bir *yakın dövüş ustası* gözüyle bakıyordu.

Sohbete daldılar. Ülkenin dününden, bugününden, yarınından konuştular. Laf lafı açtı, döndü dolaştı Selim'in bir macerasına geldi. Selim, vakti zamanında Kaş'ta yaptığı bir tırmanışı ve orada başından geçen

tüyler ürpertici bir olayı anlatıyordu. Hararetlidi. Onun tam karşısında oturan Yılmaz ve Murat dinledikleri öykünün heyecanına iyice kapılmışlardı. Mehmet ise ara ara kulak misafiri oluyordu sadece; orada rastladığı biriyle konuşmaya dalmıştı.

Selim'in ip kullanmadan yaptığı bir serbest tırmanıştı mevzu. Selim, Toros Dağları'nın Akdeniz'e doğru inen kızgın dik yamaçlarında yalnız başına tırmanmaya başlamış, yerden metrelerce yükselmiş ve sonra bir noktada tıkanıp kalmıştı. "Öyle bir yerdi ki," diyordu, "ne yukarı gidebiliyordum ne geri inebiliyordum. Kollarım gitgide yorulmaya başlamıştı." Selim bunları anlatırken olayı âdeta tekrar yaşıyordu. Elleri kolları yerinde durmuyor, yaptığı hamleleri ayakta olduğu halde tek tek bütün ayrıntılarıyla gösteriyordu. Dikildiği yerin hemen arkası Ballıkayalar Kanyonu'nun dere tabanına kadar açılan dehşet bir uçurumdu. Yükseklikle problemi pek olmayan Selim buna kayıtsız gibiydi. Dinledikleri öykünün akışına kendini iyice kaptıran Yılmaz ve Murat ise bu tehlikenin varlığını çoktan unutmuşlardı. Selim, önündeki kayanın üzerindeki bir çıkıntıyı tek eliyle tutmuş, ondan destek aldığı halde anlatmayı sürdürüyordu: "Artık kollarım iyice yorulmuştu. Neler yapabilirim diye bakınıyordum. O anda dengemi kaybettim. Tam düşüyordum!" dedi...

Çat!

Beklenmedik bir şey oldu! Gevrek bir kırılma sesi duydular. Selim'in tutunmakta olduğu, destek aldığı kaya parçası kopuvermiş ve Selim'in elinde kalıvermişti. Selim sendeledi. O bir anlık denge kaybıyla toparlamak için ayaklarından birini geriye attı. Attı ama basacak bir yer yoktu orada! Selim'in adımı, altında altmış metrelik korkunç bir boşluğa açılan uçuruma denk gelmişti. Yılmaz ve Murat'ın gözleri önünde düşmemek için çırpınıyordu. Âdeta elindeki son kartları oynuyordu. O esnada sırtı tüm bu olan bitenlere dönük halde yanındaki biriyle konuşmakta olan Mehmet, konuştuğu kişinin ansızın kireçleşen yüzünü ve dehşetle irileşen gözlerini fark etti; hızla arkasına dönüp baktı. Dışarıya doğru çıkıntı yapan kayanın ardından uzanmış, bir yerlere tutunabilmek için son bir gayret sarf eden Selim'in arayış içindeki kolunu gördü. Mehmet uzanmak, Selim'in elini yakalamak istediye de çok geçti. Tutamadı.

Selim, artık geri dönüşü olmadığını anlamışçasına son anda ani bir refleks gösterdi, olağanüstü kıvrak bir manevra yaptı ve tüm gövdesini çevirerek yüzünü arkasındaki derin boşluğa döndü. Ayakları bastığı yerden tamamen kesilmişti. Düşüyordu.

Mehmet öylece kalakaldığı yerden başını uzatıp aşağıya baktığında hızlanarak giden Selim'i kısa bir süre için görebildi: Kayaları yalıyor, yuvarlanıyor ve her seferinde yamacın daha da dışına doğru sekerek uzaklaşıyordu. Sonra derin bir boşluğun içine gömüldü ve gözden kayboldu. O kısacık bekleyiş insana asırlar kadar uzun gelmiş olmalı. Dilsizliğin içinden sert ve tok bir ses işittiler: "Tak!" Sonra bir daha... Ve bir daha. Bu üçüncü çarpma sesini Mehmet işitmemişti ama Yılmaz duymuştu. Dehşet içinde aşağıya bakmakta olan Yılmaz, ümit dolu gözlerle etrafı tarıyordu. Selim'i tekrar görebildiğinde onun ipleri kopmuş bir kukla kadar cansız şekilde yuvarlandığını ve sonra da derenin sığ sularına gömüldüğünü seçebildi.

Her şey o kadar çabuk o denli göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu ki... Hiçbiri ama hiçbiri bir şey söyleyemiyor, bir şey yapamıyordu. Yaşadıkları şokun buz gibi etkisiyle donup kaldılar. Kanyonun karşılıklı duvarlarında ciyak ciyak bir kız çığılığı yankılanıyordu. Kendilerini çarçabuk toparladılar. Serinkanlı olmaya çalışarak süratli bir iş bölümü yaptılar: Mehmet arabasına koşacak, köye gidecek ve ambulans çağıracaktı. Yılmaz, Murat ve orada bulunan diğerleri dosdoğru arkadaşlarının, Selim'in yanına inecekler ve ne gerekiyorsa yapacaklardı.

Harekete geçtiler.

En önde Yılmaz vardı. Deli gibi koşuyordu. Dik patikanın keskin dönemeçlerinden savruluyor, yeri geliyor kayadan kayaya atlamaktan çekinmiyor, yoluna çıkan çalı çırpyı dosdoğru yarıyordu. Çıplak gövdesini çizik içinde bırakan sivri dalları zerre hissetmiyordu bile. Bir ara dengesini yitirdi ve az daha sağ yanındaki uçurumdan aşağı düşecekti. Son anda toparlayabildi. Dere tabanına iner inmez var gücüyle koşmaya başladı.

Yanına vardığında Selim suyun içinde sırt üstü yatmaktaydı. Şırl şırl akan dere Selim'in vücudundan boşalan kanla boyanmıştı. Gözleri açtı; dosdoğru gökyüzüne bakıyordu. Düzenli ve derin derin nefes alıyordu. Bilinci kapalıydı. Arkadaşının yaşadığını görmek Yılmaz'ın içini sevinçle kapladı; fakat yüzleşmekte olduğu manzaranın ürkünç bilinmezliği bu sevinci gölgeliyordu. Civardaki piknikçiler de hemen olay yerine hücum etmişlerdi. Yılmaz silkelenerek bağırды: 'Şu kızı susturun!' Kenarda çığlık çığlığa ağlayan kızı piknikçilerden birkaçı teskin etmeye çalıştılar.

Yılmaz daha ilk bakışta Selim'in üst kolundaki açık kırığı fark etmişti. Buna müdahale etmeyi aklından geçirirken birden bire Selim'in kafa derisi kayarak neredeyse bütünüyle geriye düştü. Kafatasındaki derin çöküntüyü ilk o anda fark ettiler. Oluk oluk kan akıyordu buradan. Yılmaz piknikçilerden aldığı bir havluyu ıslattı, Selim'in alın derisini geri kapattı. İçlerinden birisi, havluyu sabit tutmaya memur edildi. Yine piknikçilerden temin ettikleri çok daha büyük bir havluyu altı kişilik bir grubun yardımıyla kenarlarından karşılıklı şekilde tutarak gerdiler, Selim'i dikkatli bir şekilde bu havluya aktardılar. Onu bir an evvel kanyonun girişine taşımak için hareket ettiler.

Havlunun etrafında toplanan kalabalık, eğri büğrü kaygan zeminde ilerlerken adımlarını özenle atmak zorunda kalıyordu. Onları yavaşlatıyordu bu. Yılmaz, Tavşanlı Köyü'ne uzanan toprak yolda kabarmakta olan uzun toz bulutuna baktı. Mehmet, âdeta uçarcasına sürüyordu otomobilini. Üzerinden hız kesmeden geçtiği tümseklerde lastiklerin yerden kesildiğini seçebiliyordu Yılmaz.

Yavaş da olsa ilerliyorlardı. Kanyonun çıkışına pek az bir mesafe kalmıştı. O anda akıllara durgunluk veren bir olay yaşadılar. Selim, birdenbire hafif bir iniltiyle gözlerini kırıştırdı, yattığı yerden kendisini taşımakta olanlara şöyle bir baktı. Ayılıyordu! Olan bitenin farkındaymışçasına "Taşımayın beni!" dedi. "Ben yürürüm!" Etrafindakiler daha ne olduğunu anlayamadan Selim havludan bozma sedyeden kıvrıldı, ayakları üstünde dikildi! Herkesin şaşkın, hayret dolu bakışları önünde kendi başına yürümeye başladı. Selim önde, yardımsever insanlar arkada... Yılmaz şaşkın olduğu kadar derin bir saygı duymaktaydı: Selim, kafa derisi komple sıyrılmış, bir kolunda açık kırık ve muhtemelen daha dikkatlerine çarpmamış onlarca derin yara beresi olduğu halde, az evvel altmış metrelik bir uçurumdan düşmüş biri olarak, kendi ayakları üzerinde yürüyordu. "Bu, insan ötesi bir direnç!" diye düşündü Yılmaz.

Biraz sonra kanyonun çıkışına ulaştılar. Oradaki düz alanda Selim'i epey bir çaba ile yürümemeye ikna edebildiler. Çaresiz, Selim tekrar havluya yattı. Piknikçilerden biri hemen Renault Steysin arabasını yanaştırdı. Selim'i arka koltuğa yatırdılar. Başı Yılmaz'ın kucağında idi. Araç köye hareket etti.

Selim yolda Yılmaz'a mırıldandı: "Bandanam..." Selim, Yılmaz'ın verdiği bandanayı aldı, dişlerinin arasına sıkıştırdı. Tüm gücüyle ısıırıyordu şimdi. Canı tahmin edilemeyecek kadar çok acıyor olmalıydı.

Tavşanlı Köyü'ne ulaştıklarında Mehmet ambulans çağırmış, fakat ambulans henüz oraya ulaşamamıştı. İlk müdahale hemen köydeki sağlık ocağında yapıldı. Ambulans gelince dosdoğru Kartal Devlet Hastanesi'ne hareket ettiler.

Tam gaz ilerleyen ambulansın sireni ortalığı yıkıyordu. Trafığın tıkanıdığı anlarda Yılmaz, ambulansın camından yarı beline kadar çıkıyor, yolu açmakta geciken sürücülere ağzına geleni söyleyerek bağırıyordu. Sürücüler, üzeri çırılçıplak ve kanla kaplı bu tuhaf adama hiçbir anlam veremedi hayretler

içinde bakıyorlardı. Selim, Gebze dolaylarında kısa bir süre için kendine geldi. “Bu vücut bitti. “ diye mırıldandı. “Tedaviyle vakit harcamayalım. Beni burada bir yere bırakın. Kendi kendime öleyim.”

Selim’i hemen Acil’e teslim ettiler. Yapılan ilk muayene sırasında Selim’in bir süre önce kapanmış olan bilinci ansızın bir kez daha açıldı. Hırıltılı bir sesle yanı başındaki doktor’a seslendi: “Ka-ra-bol!” Hecesi hecesine soyadını düzelmışti Selim. Doktor, Selim’in Karabol olan soyadını sürekli Karakol olarak yineleyince Selim ayılıvermiş, müdahale etmişti. Bunun üzerine afallayan doktor, ‘Sen ne sporu yapıyorsun?’ diye sordu Selim’e. ‘Düşme sporu!’ yanıtını verdi Selim.

Ameliyata aldılar.

Biraz rahatlayan Yılmaz saatine baktı. Olayın üzerinden elli dakika kadar bir zaman geçmiş olduğunu hesap etti. Şimdi üç arkadaş, Yılmaz, Mehmet ve Murat hastane koridorlarında bekliyorlardı. Koridorları dolduran insanların onlara ‘Bu adamlar neyin nesi?’ diye soran gözlerle baktıklarını sonra sonra fark ettiler. Haksız sayılmazlardı. Altlarında ebemkuşağı renklerle göz dolduran taytları, üzerleri çıplak ve gövdeleri arkadaşlarının kanlarıyla boyanmış, hiçbir sığara yakıştırılmayacak cinsten bir acayip insanlar.

Ama kimin umurunda ki! O koridorlardaki herkes, ardında neler olup bittiğini bilmedikleri ameliyathane kapılarından iyi haberlerin çıkmasını bekliyordu. Yılmaz, Mehmet ve Murat’ın da tek dilekleri vardı: Bu iş iyi bitsindi! Selim kurtulsundu.”

Okuduğum metin böylece, tam burada kesiliverdi. Şaşırdım. Arkasını çevirdim sayfanın. Boştu. Anlam veremedim. Alan, hemen yadırgayan bir sesle sordu: “E? Bitti mi?”

Bilmiyordum. Bitmiş miydi?

“Yok!” diye gülümsedi Burak Özdoğan. “Yok! Yok. Gerisini daha yazmadım, böyle bitmeyecek tabii ki de. O ilk taslak sadece. Sonrasını da anlatacağım yazımda.” Yumuşak bir el çabukluğuyla kâğıtları parmaklarının arasından çekip aldı. Onun mahrem bir şeyine bakıyormuşum hissine kapıldım. Yüzünde nahoş bir ifade belirmişti. “Zaten bundan çok başka şekilde yazacağım herhalde. Olmuyor böyle... Bu şekilde dümdüz anlatmak nedense içime sinmiyor bir türlü. Biraz daha farklı, kurmacamsı bir yapıda yazacağım sanırım. Ama...”

Alan, Burak Özdoğan daha lafını bitirmeden araya girdi: “Burak, peki sonra ne olmuş Selim’e?”

‘Burak’ mı? Sanki Burak Özdoğan, Alan’ın akrabası! Yaşı benden bir yıl fazla ama Burak abiye adıyla hitap ediyordu Alan! Öte yandan ben de çok merak ediyordum sonrasını.

Burak Özdoğan şöyle bir Alan’a baktı, göğsü körük gibi şişti, indi. Hiçbir şey söylemeden kâğıtlarını katlamaya başladı. Önce bir kat sonra iki kat, sonra üç... Elinden gelse yazdıklarını büsbütün gözden kaybolana dek katlayacak sandım. Katlı kâğıtları taytının kenarından içeri sokuşturdu. Ağır ağır anlatmaya başladı: “Abi sonraaa... İşte Selim’i ameliyata alıyorlar. Sol pazı kemiğinde açık kırık, sol el bileği darmadağın, kafatasında travma, vücudunun pek çok yerinde hatırı sayılır miktarda yara bere ve kesikler olduğu halde. Dört gün sonra Kadıköy Vatan Hastanesi’ne naklediliyor. Orada bileğinden bir ameliyat daha oluyor. “

“Peki, şimdi nasıl?” diye sordu Alan. Hayret(!); belli ki ilgisi artmıştı şimdi. “Sakatlık falan yok mu?”

“Vallaha abi, böyle bir kazayı atlattım biri için bence olağanüstü fit.” Burak Özdoğan hafif abartılı bir şekilde güldü: “Ha, neden dersin yediğim dayaklardan biliyorum. Tabii ki bileğimde kırık olmadığı için zorlandığı zamanlar oluyordu; ama adam hakikaten çok fit. Dövüş sanatlarında ciddi yol kat etmiş. Çalıştığım şirketin eğitimleri vesilesiyle birkaç işte birlikte çalıştık. İşte, Aikido’yu yaşayarak öğrenme

programlarında kullanmıştık. Çekirgesi oluyordum Selim'in hep. Katılımcılara hareketleri anlatıp gösterirken beni yerden yere vuruyordu.”

“Adam harbi sağlam yani?” diye şüpheyle sordu Alan. İçimden, ‘Ne o? Gücünüze mi gitti Alan Efendi!’ diye alaya aldım. Burak Özdoğan kaşlarını kaldırdı, başını onaylarcasına ağır ağır salladı:

“Öyledir... Sağlamdır harbiden. Ama çok da klas adamdır abi. Acayip de kafadır. Kıvrak, farklı bir mizahı var. Çok güldürür beni zaten.”

“Tırmanmıyor mu şimdi?”

“Yok... Yani arada sırada tırmanıyordur belki. Ama bu aralar sanırım daha çok geziyor. Şehir hayatını sevmiyormuş, uzaklaşmak istiyormuş. Zaten her fırsatta motoruna atlayıp yollara vuruyor diye biliyorum. ‘Çocukken de bana Yalnız Kurt derlerdi.’ diye anlatmıştı. ‘İçecek bir tas çorbam olsun kâfi.’ diyordu, ‘Yeter ki gezeyim, dolaşayım.’ Göçebe bir tarzı var yani.”

Cem iki saattir kemirdiği başparmağından kalın bir tırnak koparmıştı, *tu(!)* diye tükürdü; ilk kez konuştu:

“Belki kazadan olmuştur. Değişmiştir düştükten sonra. Modern derviş hesabı...”

Burak Özdoğan ne gülen ne de yeren bir tepki verdi Cem'in *modern derviş* benzetmesine:

“Bilmiyorum değişmiş midir; ama bana bir keresinde ‘Bazen hâlâ acaba beni orada bıraksalardı da ölseydin daha mı iyi olurdu, diye düşündüğüm oluyor. Çünkü kazadan sonra daha da iyi anladım ki hayatı abartmaya, gözünde büyütme gerek yok. Zart diye gidebiliyorsun! Bunun ne zaman olacağı hakkında en ufak bir fikrin yok! Öldüğünde de aklında kalan şey: *Mutlu anların*, olacak sadece. Hayat mutlu olduğumuz anlar ve aradaki bekleme sürelerinin bir toplamı. Amacımız o bekleme sürelerini kısaltmak, onları fazla kafaya takmamak olmalı. Sıkıntı yarattıklarında da tebdili mekânda ferahlık var diye düşünüyorum, toparlanıp yola çıkıyorum.’ demişti.”

Ağır bir sessizlik çöktü. Saygı duruşlarındakine benzer bir sükût. İçimden, Selim'e karşı bir sıcaklık, yaşam anlayışına da derin bir özenti duymuştum. Gözlerimi Selim'in düştüğü köşeye, o dönemece çevirdim. Deminden beri, daha doğrusu ta en başından beri aklımı kemiren bir soru vardı. Sormak için fırsat kolluyordum. Tam niyetlendim; bizim kulüpten bir çocuk gelip, *boşta kimse var mı*, diye rica etti, emniyet alacak birisi lazımmış, tırmanacakmış. Alan, “Ben alırım.” deyip kalktı. Cem de peşi sıra gitti. Arakalarına dönüp bakmadılar bile. Bir *teşekkür*, bir *eyvallah* demediler.

Neticede baş başa kaldık Burak Özdoğan ile. Açıkçası sevindim, bir rahatlık geldi. Fırsat bu fırsat sordum:

“Burak abi, kafama takıldı... Düşüşünü hatırlıyor mu Selim?”

Burak Özdoğan yan gözle baktı, tuhafsamış gibiydi sorumu.

“Yok. O gün, o an... Sonrası... Hiç hatırlamıyormuş. “

Dudak ucuyla “Hadi ya...” diye hayıflandım. Düş kırıklığım suratıma yansımıştır kesin.

“Ben de çok sordum bunu, merak ettim. Kendi ifadesiyle, ‘O güne ait kayıtlar silinmiş!’ diyerek şakaya vuruyor. ‘İlk on – on beş gün kafamda hiç yok,’ diye anlattı. Zaten o olaydan sonra ilk hatırladığı şey, evde ayılması ve bir kızın Selim'e, ‘İyileşeceksin Selim!’ demesiymiş. Selim de bunun üzerine kızı hafiften kalaylamış: ‘İyi de, birincisi sen kimsin! İkincisi, Selim kim?’ Silikleşen anılarının ve unuttuğu şeylerin tekrar geri gelmesi bir ay kadar sürmüştü. Hâlâ bile çok yorgun bir uykudan uyandığında nerede olduğunu anımsayamadığı oluyormuş. Hatta gene şakaya vurarak diyordu ki bana, ‘Bu durum arada sırada beraber uyandığım bayanlar için pek de hoş olmuyor.’”

Gülüşük.

“Keşke hatırlasaymış,” diye iç çektim, “buradan aşağı düşerken kim bilir aklımdan neler geçmiştir, bilmeyi çok isterdim gerçekten.”

Burak Özdoğan gayriihtiyarî sordu: “Neden?”

“Yani... Ne bileyim... “ Ne cevap vereceğimi ben de bilmiyordum işin tuhafı. Böyle bir şeyi neden öğrenmek istiyordum ki gerçekten? Duraladım. Burak Özdoğan zaman tanımak ister gibi hiç ses etmeden bekliyordu. Sonra tıpkı elimde sanki sıkı sıkıya tuttuğum bir avuç bilye varmış da aniden düşürmüşüm gibi ağzımdan şunlar dökülüverdi: “Düşünsene Burak abi, hayatının olağan akışında ansızın ölüme giderken buluyorsun kendini. Birdenbire! Yani, öyle bir *an*’da insana her şey çok başka gözükür herhalde.”

Burak Özdoğan kaşlarını kaldırdı, sahici bir ilgiyle sordu, sesine bir ciddilik inmişti:

“Başka derken? Nasıl başka?”

Başka derken nasıl başka, mı?... Gâfil avlanmıştım. Tıkandım. Burak Özdoğan’a bunu izah etme çabası beni âdeta içsel bir sondaja zorladı. O, gözlerini kanyonun derinliklerine dikmişti ama ben kulaklarının pür dikkat bende olduğunu biliyordum. Zihnimi gömü arıyormuşum gibi eşeleyip durdum bir vakit. Gergin bir bekleyişti... Kendi suskunluğuma daha fazla katlanamadım, sözcükleri akışına bıraktım:

“Yani... “ “Mesela...” “Mesela senin için gerçekten önemli olan şeyler... Ama gerçekten önemli olan şeyler... Bunlar gelir aklına. Hatta belki senin bile önemli olduğundan haberinin olmadığı şeyler aklına gelir. Yani bunlar zaten hayatının içinde olan şeylerdir hep ama anbean ölümüne düşerken daha bir başka gelirler gözünün önüne. Anlatabildim mi bilmiyorum ama...”

Kelimeler sanki derin bir kuyudan kova kova su çekiyoymuşumcasına tane tane çıkmıştı ağzımdan. Burak Özdoğan yüzüme bakmadan çenesini ovuşturdu. “Anladım, anladım.” dedi yumuşak bir tonda, “Doğru söylüyorsun bence.” Çehresinde dalgın bir ifade belirdi:

“Bir keresinde dağdayken tatsız bir olay yaşamıştım, düşünüyordum az daha. Altımda hiç emniyet aleti yoktu, takacak yer bulamamıştım. Son saniyede şans eseri kurtuldum. Detayına girmeyeceğim şimdi ama ölümden döndüğüm bir andı... O korkuyla, durup dururken aklıma ne geldi biliyor musun? Evin kapısını çaldığımda annemin ‘Kim o?’ diye seslenmesi... Neden bilmiyorum. Çok acayip. Derin bir özleme kapılmıştım bu basit hatıraya karşı.”

Heyecanla onayladım Burak Özdoğan’ı: “Evet! İşte onu demek istiyorum ben de. Bunun gibi şeyler... Yani normalde farkında olmadığın, hiç üstünde durmadığın şeyleri görürsün ölmek üzereyken. Hatta unuttuğun şeyleri bile hatırlarsın sanki. Yaşamını yitirme korkusuyla tüm bunlar, yani senin için asıl önemli olan şeyler yoğun bir biçimde su yüzüne çıkar...” dedim. Fazla iddialı buldum sonra kendimi; ekleme gereği duydum: “...diye düşünüyorum ben.”

Burak Özdoğan tefekküre dalmış gibi bir halde uzaklarda bir yere baka baka mırıldandı, daha ziyade kendiyile konuşur gibiydi:

“Çünkü senin için *yaşam* bunları ifade eder esasen. Ya da bunlar özbeöz senin yaşamının ifadesidir...”

Sesinde bilgiçlik taslayan bir tavır yoktu kesinlikle. Daha çok yüksek sesle düşünüyor havası vardı.

“Demek ki yaşamını saniyeler sonra kaybedeceğin gerçeği, sana kaybetmeyi en az istediğin şeyleri tüm kesinliğiyle fark ettirir. Ben bunu anlıyorum bu dediklerimizden. Hani diğer bir deyişle, eşitliğin solunda *yaşam* varsa, sağında neler varmış, bunu tüm çıplaklığıyla bilme fırsatı.”

Acı acı gülümsedim: “Bunu öğrenmek için biraz geç bir vakit. *Hayat*’ın avucunun içinden kayıp giderken, onun sana ne ifade ettiğini öğrenmek...”

“Bu da onun bedeli olsa gerek!... *Neyin* diyorsun? Ahmaklığın! Ahmaklığın bedeli!”

“Ahmaklığın bedeli mi? Nasıl yani Burak abi? Nasıl ahmaklık?”

“Tabii ya! Ahmaklık değil de ne! Yaşadığım süre içinde hayatımın benim için ne ifade ettiğini görmezden geliyorsam, hayatımı olduğundan başka bir şeymiş gibi görmeye çalışıyorsam ve sonra da bir uçuruma yuvarlanıp da tam yere çakılacakken kendime karşı dürüstleşip hayatımın ne anlama geldiğini kendime salya sümük itiraf ediyorsam... Bunu yapıyorsam, ahmak değil de neyim!”

“E yani... “ diye başımı salladım şaşkın şaşkın. Ama Burak Özdoğan kendinden geçmiş gibiydi, handiyse beni tamamen unutmuştu. Yarı coşkulu yarı öfkeli bir monologa kaptırılmış gidiyordu:

“Tamam, anlıyorum; bazen insan kendini olduğundan başka görme zannına kapılabilir, olan biteni Abdullah Efendi'nin Rüyalari örneği gerçeküstü de görebilir... Ama hayatının özünü örten peçeyi kaldırmak için ille de ölümlle yüzleşmesine gerek yok ki... “

Gözlerini gözlerime dikti: “Buna gerek olmamalı. Değil mi?”

Evet diyecek gibi oldum ama karşılık veremedim. Bu soru soğuk, buzlu bir hava gibi hücrelerime işlemişti. Sesim de, vücudum da üşüme gelmiş gibi zangırdadı. Gülünç oldum diye utandım; ama oralı olmadı Burak Özdoğan:

“Portakal diyelim. Sana bir portakal gösterip sorsam, *bu nedir*, diye. *Portakal* dersin, di mi? Sonra kabuklarını ayıklasam, bir kenara koysam. Bunlar ne diye sorsam, *portakal kabuğu* dersin. Ama geriye kalanı işaret edip tekrar ne diye sorsam, gene düşünmeden *portakal*, diye yanıtlarsın. İşte... Bence hayat da aynı böyle!”

Burak Özdoğan elini uzattı, avcunda sanki bir portakal tutuyormuş gibi parmaklarını araladı.

“Bak,” dedi, “belki saçmalıyorum ama bana sorarsan, hayatımızı böyle bir bütün olarak kabul etmeli ve özülle onu saran kabuğun ayırıcına varabilmeliyiz. Çünkü eğer onu sadece mis gibi narenciye kokulu parlak kabuğundan ibaret olarak görürsek, böyle görmek ve göstermek istersek öz'ü kurtlanmaya başladığında yitirmekte olduğumuz şeyin ne olduğunu anca iş işten geçtiğinde anlarız.”

Sustu. Bir an için birbirimizi süzdük. Karşılıklı düşüncelerimizi okuyormuşuz gibi bir hal oldu.

“Başa, senin soruna dönersek, bence Selim'in şuradan aşağı düşerken kafasından neler geçtiğini falan bırakalım. Bu yalnızca Selim'i ilgilendirir. Biz, eğer oradan düşecek olan şayet biz olsaydık, kafamızdan neler geçirdi, onu sorgulayalım. Acaba biz, hayatımızın anlamını meydana getiren şeyleri idrak etmek için buradan düşmeye muhtaç mıyız, değil miyiz? Yaşamımızın anlamı olarak bildiğimiz şeyler aslında öz mü yoksa kabuk mu, bir tür aldatmaca, *oto-kandırmaca* mı bunu soralım kendimize.”

Burak Özdoğan, yüzünü kaçırdı, efkâr dolu tekrar etti:

“Bunu soralım... Ve dürüstçe, mertçe yanıtlayalım.”

O kadar dokunaklı bir vurguyla söylemişti ki bunları, tüm manasıyla içime işledi. Öylece, vicdanımla bir başıma, sus pus kalakaldım. Ne Burak Özdoğan bir şey söylüyordu ne ben. Hava kurşun gibi ağırlaşmaya başladı. Yüreğimde öfkeyle gölgelenen bir hüznün çağıl çağıl, köpüre köpüre büyüdüğünü hissediyordum. Dudaklarım mı titredi ne? Gözlerim mi buğulandı? Yok artık! Çocuk muyum ulan ben! Derin bir nefes aldım. Burnumdan ıslak bir ses çıktı. Teşekkür ettim Burak Özdoğan'a, Selim'le ilgili yazısını okuttuğu için. “Rica ederim, ne demek.” dedi nazikçe. Sonra dert yanar gibi aslında bu haliyle yazının çok içine sinmediğini söyledi. Henüz nasıl olacağını bilmiyormuş ama bir şeyler, tuhaf bir şeyler Burak Özdoğan'ı daha farklı bir şekilde yazmaya zorluyormuş. Bunları anlatırken bakışları bileğime takılıp kaldı. Neye bakıyor diye baktım, bilekliğime bakıyordu. “İlginç.” diye mırıldandı, “Benimkiyle aynı.” Kendininkini işaret etti. Hakikaten ikimizin de bilekliği aynıydı. Rengi, deseni, ipin inceliği, attığımız

düğüm... tıpatıp birbirleriyle tutuyordu. Tek fark, benimkisi yeniydi, renkleri capcanlıydı -Birkaç gün evvel takmıştım çünkü.- onunki ise solmuş, iyiden iyiye tiftiklenmiş bir durumdaydı. Görmüş, geçirmiş bir havası vardı.

“Evet,” dedim, “gerçekten de aynılar.”

Karşılıklı gülüştük.

* * *

O günün akşamı eve dönmedim. Ani bir kararla Ballıkayalar Kanyonu’nda geceleme kararı verdim. Birlikte geldiğimiz arkadaşlardan ikisi zaten kamp yapacaklarmış, çekinmeden sordum; çadırlarında bana yer var mı, diye. Biraz emrivaki olmuştu; ama sorun etmediler. Onlarla kaldım. Eve de haber vermedim, inadına vermek istemedim! Bir hoyratlık, bir isyankârlık gelmişti.

Kampımızı kanyonun sol tarafına, kayaların en yukarısındaki düzlüğe kurduk. Güzel manzarası vardı. Gün batarken bir tencere ton balıklı makarna pişirdik. Kaşıklaya kaşıklaya tıka basa yedik. Karanlık çökünce içimizden biri *haydi ateş yakalım*, dedi. Üşenmedik, bir yığın çalı çırpı kuru dal topladık. Kocaman bir ateş yaktık. Alevlerin yamacına boylu boyunca yayıldık. O gün yaptığımız tırmanışlardan, ip inişinden, bildiğimiz ünlü dağcılardan konuştuk. Kim daha iyi kim daha kötü... Sonra kulüpteki çocukları çekiştirdik; bizim dağcı kızlardan lafladık. Kızların memelerine, popolarına, bacaklarına hiç utanmadan on üstünden puanlar verdik. Çocuklar yanlarında bir kasa bira getirmişlerdi. Hazırlıklı gelmişler. Bana da uzattılar bir şişe. Hayatımda ilk kez o gece bira içtim ben. Annemle babamın alkol aleyhtarı, esrar, eroin düşmanı bitmez tükenmez nasihatlarını düşündükçe inadına inadına kafama diktim şişeyi. İçimde nasıl bir hınç biriktirmişsem beni yapmamam söylenen her şeyi yapmaya itiyordu. Bir şişe. İki şişe... İçtikçe açıldım, çözüldüm, çocuklara uyup ben de koyverdim kendimi. Abuk sabuk bir dolu şaka; çoğu da belden aşağı. Hep bir ağızdan kahaalara boğuluyorduk. Gürültümüz kanyon duvarlarında oradan oraya yankılanıyordu. Kim bilir ne saçma sapan şeyler anlattım, hiç hatırlamıyorum. Ama konuşmamın peltek bir tınıya kaydığını fark etmiştim. Fark etmiştim de kimin umurunda! Bira yetmedi, üstüne *sigara da içeceğim* diye tutturdum. Paketi uzattılar. Yaktım bir tane. Bir-iki firt çektim, tıkaandım. Ben öksürürken çocuklar gülmekten kırılıyorlardı. “Lan oğlum! Sen anca Uludağ’a çıkarsın bu toy çiğnerlerle!”

Öksüre öksüre, gözümde yaşlar aka aka ağızma koyduğum o ilk sigarayı dibine kadar içtim, yarım bırakmadım.

Gece yarısına doğru çocukların gözleri kapanmaya başladı, ağır ağır duruldular. Çok geçmeden çadırlarına çekildiler, birkaç dakika içinde horul horul sızmışlardı. Bir başıma kaldım. Artan son bir şişe birayı alıp açtım. Gittim, Ballıkayalar Kanyonu’nun silüetlerle dolu, derin loş boşluğuna bakan bir kenara oturdum. Karşı yamacın ardından ay yükselmişti; yarısı var, yarısı yok... Aşağılarda dere şırıl şırıl akıyor. Kurbağalar vrak vrak. Havada insanı ayık tutan bir serinlik... Bir firt çektim biramdan. Sırf çekmiş olmak için. Hüzünlüydüm. Az evvelki coşkunluğumdan eser yoktu. O asi tavırlarım, suratımda eğreti duran karton bir maske gibi uçup gitmişti. Yarı sarhoş yarı şuurlu zihnimin içinde birbirinden kopuk onlarca imge bir girdap gibi dönüyordu. Akbabaların, etrafında daireler çizdiği Kral Mavi Sakal’ın uğursuz şatosu; orta sona geçtiğimden benden sakladıkları gümüş renkli oda anahtarım, babamın ceza niyetine favorilerimi çekiştirmesi, annemin boy abdesti almaya zorladığı sabahlar, Kevser Ablanın ter kokan tişörtü, Arıtış Geometri Kitabı’nın sarı sayfalarına damlayan burun kanamam, özel ders aldığım Ragıp

Hocanın annemle babama 'Oğlunuzda maya var!' diyerek yolunu yaptığı konuşmalar; babamın Yıldız'daki öğrenci olaylarında boş bir sınıfa çekilmesi, "Solculardı!" dediği birilerince tekme tokat dövülmesi, aldığım teşekkür ve takdirnameleri her gelen misafire göstermeye zorlanmalarım, okul servisinde benimle 'zengin cüce' diye alay eden Sertan... Böyle bin tane şey geçiyordu kafamdan. Karman çorman düşünceler, görüntüler... Çadıra girdiğimde saat sabahın kaçıydı, hiç bilmiyorum.

Ertesi gün bizim uydu kentin ana kapısından girdiğimde pembemsi bir akşamüstüydü. Alay eder gibi! Güvenlik beni görünce kulübeden kafasını uzatıp laf attı: "Vay! Dağcı! Everest'ten mi geliyorsun?" Elimle şöyle bir selam ettim. Bulanıktım; karmakarışık duyguların çalkandığı bir duman bulutunun içinde yürüyordum. Apartmana girdim. Kuzu kuzu asansöre bindim. Ağır ağır katları çıkarken o ana kadar görmezden gelmeye çalıştığım endişelerim kabarmaya başladı. Kesin çok merak etmişlerdi beni; iyi değildi yaptığım, *keşke haber verseydim*, diye bir pişmanlığa sürüklenmeye başladım. Ağzımdaki naneli sakızı gitgide daha da kuvvetli çiğniyordum; damağıma, boğazıma, dudaklarıma sinen sigaranın o acı tadı ve kokusu beni ele vermek için bir türlü kaybolmuyor gibi geliyordu bana. Asansör on dördüncü katta durdu. Çıkmadım dışarı. Bekledim. Işıklar söndü. Yüreğim sanki kulaklarımda içinde çarpıyordu. Kim bilir annemle babam ne kadar çok korkup kaygılanmışlardı, başıma bir iş geldi diye, kim bilir ne çok kızacaklardı... Kapıyı ittim. Asansörden çıktım. Zile bastım. Bekledim. Açan olmadı. Bekledim. Açan yok. Tekrar çaldım. Kapının ardından annemin hışır hışır ayak seslerini işitir gibi oldum. Anahtar, önce üst kilitte, sonra alt kilitte trak trak olabildiğince döndü. Kapı ürkekçe aralandı. Annemin yüzü gözükte. Başı türbanla örtülüydü. Çehresi fazlasıyla bembeyaz, masmavi gözleri ıslak; kan çanağına dönmüş... Onu ne kadar çok üzmüş olmalıyım. Duyduğum suçlulukla boynuna sarılıp bir an evvel özür dilemek istiyordum. Ama annem, kapıyı daha fazla açmadan avucunda tespih tuttuğu elini uzattı, omzuma koydu, "Yavrum, sakın ol, sakın korkma." diye titreyen bir sesle fısıldadı. Korkmayayım mı? Dizlerim boşaldı birdenbire, kanım geçtiği yerleri yakarak gövdeme çekildi. Babam! Babam mı? Ona bir şey mi olmuştu yoksa! Kapıyı itekledim, ayakkabılarımla bile çıkarmadan içeri daldım. Aklımı oynatmış gibi salona doğru koştum, koşarken ağzımdan tek bir sözcük döküldü: "Baba?" Annem arkamdan beni yakalamak istercesine koşuyordu: "Oğlum, oğlum, korkma... Baban iyi."

Salonun ortasında durdum. Boş salonun ortasında... Bomboş...

"Masa? Masa nerde anne?" Annemin üzerine titrediği, evimizin bu en gösterişli odasında her şeyin yerinde yerler esiyordu âdeti. Ne o kocaman haşmetli yemek masamız, ne o içi porselenlerle dolu tüm duvarı boydan boya kaplayan konsol, koltuklar, kanepeler... Hiçbiri yoktu! Döşemeye serili bilmem kaç milyarlık Isparta halısı gitmişti, parkeler çırılçıplak kalmıştı.

"Anne ne oldu? Ne oldu anne?! Söylesene!"

Annem çatallı bir sesle "Haciz..." diyebilirdi, sonra sözcükler boğazında düğümlendi. Elleriyle yüzünü sakladı. Hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Çantamı sırtımdan çıkarıp attım. Annemi sınıksız kucakladım. Dal gibi kollarını boynuma sardı. Gözyaşları boynumdan süzülüp göğsüme doğru akıyordu. Omuzları üşür gibi tir tir titriyordu. İcini çeke çeke, olan biteni anlatmaya çalışıyordu:

"Bugün geldiler. Öğlenleyin. Her şeyi aldılar. Oğlum. Hiçbir şey bırakmadılar. Hepsini götürdüler."

"Annecim kim? Kim götürdü?"

"Memurlar. Haciz memurları. Bütün apartman cama çıktı. Herkes gördü oğlum. Herkes." Neler olup bittiğini kavramaya uğraşırken annemin belki de hayatında ilk kez bana bir dayanakmışım gibi sarıldığını

hissettim. Derin bir ah çekti. “Hep... Hep o Kâzım olacak yılanın yüzünden. Ne şeytanmış o! Babanı perişan etti. Perişan!”

Mesele yavaş yavaş anlaşılmaya başladı. Bir süredir babamın, birlikte iş yaptıkları Kâzım Bey ile arasında husumet varmış. Ticari ihtilaflar. Annemin anlattığına bakılırsa Kâzım Bey babamı bir tür oldubittiye getirmiş; annemin pek akli ermez böyle işlere ama dediği doğruysa babamı kandırmış. Ciddi bir borca sokmuş. Epeydir bunu tatlıya bağlamak için uğraşıyormuş babam. Bana bahsetmemişler. Özellikle annem bunu ben bilmeyeyim istemiş. Üzülmeyeyim diye. Herkesten de gizlemişler. Ödeyememiş babam. Olay hacze kadar gitmiş işte. Şimdi de babam Adana’daymış. Bir yolunu bulup haczi kaldıracakmış ama... Annem de çok bilmiyordu anlaşılan.

Annemi teskin etmeye çalıştım. Her şeyin düzeleceğini, babamın bir çare bulacağını söylerken hiçbir dayanağım yoktu. Ama annem bu sözlerimle birazcık da olsa yatıştı. Bana güven duyduğunu sezinledim, inandığını. Kendimi daha bir erkek hissettim; evin erkeği. Annem yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. “Açsındır sen?” diye sordu. Yok dedim, tokum. “Peki.” dedi, tebessüm etti kendini zorlayarak, “Sen merak etme oğlum. Babanın bu işi yoluna koyacağına benim itikadım tam.” Beni mi yoksa kendini mi teselli ediyordu? Sırtına dünyayı yüklemişlercesine bükük göründü bana; ağır ağır oturma odasına yürüdü. Döşemenin ortasına serdiği seccadede diz çöktü. Gözlerini yumdu. Ellerini açıp dua etmeye başladı. Usulca kapısını örttüm, odama geçtim. ‘Odam’ mı dedim? Bu benim odam mıydı ki? Nasıl da boşaltmışlar böyle... Kütüphanem gitmişti. Kitaplarım yere yığılmış, üst üste lakayt şekilde istiflenmişti. Karyolayı da almışlar. Döşeği bırakmışlar. Avizeyi bile söküp götürmüşler. Ağırlaşan bacaklarım beni boş odanın içine doğru sürükledi. Yerde ceset gibi yatan döşeğin kenarına çöktüm. Bacaklarımı göğsüme çektim, başımı dizlerimin üzerine koydum, kollarımı bacaklarıma sarıp büzüldüm. Ne garip; tüm bu mobilyaların, eşyaların yokluğu odama gülünç bir aydınlık vermişti. “Meğer benim odam aslında ne kadar da geniş ve büyükmüş.” diye geçirdim içimden, hiç fark etmemiştim. Bitişikteki odada annemin ettiği duayı boğuk bir şekilde işitebiliyordum. Allah’tan, giden bütün eşyalarımızı geri getirmesini, Kâzım Beye hak ettiği cezayı vermesini diliyordu, bize bunları yapan düşmanlarımızın burnundan fitil fitil getirmesini istiyor, her şeyin eskisi gibi olması için yalvarıyordu. Bunları duyunca başımı yavaşça dizlerimden kaldırdım, odamın bu bomboş halini acıklı gözlerle taradım. “Gelmesinler!” diye parlayıverdim birden. Sesim kendi işitebileceğim bir şiddette çıkmıştı. Kızgınlığa nazaran kararlılık yüklüydü daha çok, “Hiçbir şey geri gelmesin! Hiçbir şey eskisi gibi olmasın!” Samimiydim. Ansızın kapımızı çalan bu fakirleşme bana hissedilebilir bir ferahlama vermişti. Tüm o kasvetli hantal mobilyaların, gereksiz ıvır zıvırın gidişi sanki bir yük almıştı üzerimden. Bütün o eşyalara sinmiş pek çok kanatıcı anı, basit bir haciz memurunun sihirbazlara taş çıkaracak parmak şıklatmasıyla göz önünden kaybolmuştu. Dirseklerimle birlikte çocukluğumu, ilk gençliğimi çürüttüğüm çalışma masamı bir daha göremeyecek olma ihtimalinde tılsımlı bir güzellik seziyordum. Annem ve babam için bir tür şeref, bir tür onur meselesiydi bu pahalı, bu gösterişli şey’ler. Ama hepsi gitmişti işte! O ana kadar hiç görmediğim bir şekilde görüyordum şimdi bunları: Dekorasyon adı altında yaşam alanımı parselleyen tiksiniç objeler! Hiçbiri, ama hiçbiri bir daha evimize geri gelmezdi inşallah! Tam karşımdaki boşalan duvarda kütüphanemin silüetine benzer koyu bir kir izi kalmıştı. Yerde, duvar ile halıfleksin birleştiği kenarda boydan boya uzanan gri bir toz şeridi birikmişti. Bu pis birikintinin bir ucunda gözüme bir şey takıldı. Renkli, minik bir cisim. Ne olduğunu hemencecik anladım! Heyecanla ayaklandım. Gömüldüğü yerden çekip çıkarttım onu. Avucumda şişkin bir toz yumağı duruyordu. Üzerindeki tozu üfledim, parmaklarımla topak topak ayıkladım. Yanılmamışım işte! Mini Mekanik adamlarımdan biriydi bu! Hem de! Hem de... Ah içim cız ediverdi. Acı acı gülümsedim.

Kevser Abla çalmamış meğer, diye geçirdim, *günahını almışım*. Göğsüne acemice kazıdığım ‘S’ harfi hâlâ ilk günkü kadar belirgindi. Meğer en sevdiğim Mini Mekanik adamım ta en başından beri odamın içindeymiş, doğru düzgün arasaymışım bulacakmışım, Kevser Ablaya çatacağıma... Ona parmaklarım son değdiğinde olsa olsa sekiz – dokuz yaşlarındaydım. O günlere gidiverdim; kim gitmezdi ki! *Ne güzel zamanlardı*, diye düşündüm. Oyuncaklardan kurulu reprenkli bir düş dünyam vardı. Etrafımda olup bitenlerin zerre umurumda olmadığı bir hayal âlemi... Çocuk aklımla yarattığım onca serüven; iyisiyle kötüsüyle, adlarıyla sanlarıyla bir sürü hayal kahramanı... Ama işte içlerinde en dişlisi, en yenilmezi, en yakışıklısı –ortadan kaybolana dek- bu elimde tuttuğum Mini Mekanik adamımdı. Göğsüne ‘S’ harfi kazıdığım adamım. Selda’nın... Selda’nın ‘S’si idi bu! İlk aşkımda Selda’nın. Ne güzel saçları vardı. Upuzun. Sapsarı. O yaşta nasıl da sırlıklam âşık olmuştum... Efendim? Aşk mı dediniz? Hah! Orada durun! ‘Aşk, işsiz güçsüz adamların işidir!’, haberiniz yok mu? NAPOLYON’ UN SÖZÜDÜR! Allah kahretsin Napolyon’u! Parmaklarım elimdeki plastik adamın suyunu çıkartmak istercesine hınç dolu kapandı, savrulmaya kurulu bir yumruğa dönüştü. Mini Mekanik adamımın ufacık başı görünüyordu sadece. İki siyah noktacık ve basit bir kavisten oluşan bu oyuncak bozması suratta yüzlerce düşen adamın çehresi hortladı mâziden. Her bir macerada en az bir kurban! Her bir oyunda en az bir düşen adam! Sonra kaşla göz arasında Selim’in yüzünü gördüm Mini Mekanik adamımın gülümseyen bakışında. Hayatımda bir kez dahi karşılaşmadığım Selim Karabol’a başkalaştı plastik adamım. Zihnim beni Ballıkayalar’a götürdü. Bir anda Selim oldum. Kanyonun sağ yamacından altmış metre aşağı düşerken buluverdim kendimi. Süratle yarıp gittiğim hava anbean hızlanarak yaladı vücudumu. Kulaklarımda tizleşerek şiddetlenen bir ısıklık çaldı. Kalbim göğüs kafesimi parçalayıp dışarı çıkmak, âdeta kaçıp kurtulmak istercesine kuvvetle çarptı. Derenin hemen yanındaki sert zemine çakılacaktım. İşte, tam oraya! Kayaların girintileri çıkıntıları en ufak detayına kadar her geçen salisede daha da belirginleşti. İlk önce alnım çarptı. Sonra ellerim, kollarım, gövdem...

Öldüm mü? Ölmedim mi?

Gözlerimi araladım. Zaten hiç kapatmamıştım ki! Birkaç kulaç ötemde bordo renkli deri bir Bond çanta duruyordu. Çarpmanın etkisiyle yamulmuş, altın renkli menteşelerinden biri kırık, ağzı ardına kadar açık. İçinden tomarla masal kitabı saçılmış sağa sola. Yeşil, büyük kalınca bir kitap da var aralarında, diğerlerinden farklı. Tanıdım hemen. Rahle boy, sarı yaldızlı, pırıl pırıl bir Kur’an-ı Kerim! Annemin, bana doğruyu söyletmek için zaman zaman üzerine el bastırdığı Kur’an-ı Kerim... İçim titredi. Ruhum çıkar gibi oldu. Bir dumanmışçasına yükseldim. Dere kenarında, kayalara çarptığım gibi yüzükoyun yatmakta olan kendimi kuşbakışı görüyordum şimdi. Lacivert, çok şık, pahalı bir takım elbise... Ne vakit kendimi, büyüyünce olacağım o parlak iş adamı olarak düşlesem, hep bu takım elbiseyi yakıştıırırdım kendime. Ve bu simsiyah sivri burunlu rugan ayakkabıları... Ve bu altın kaplama kol saatini... Kolum? Elim? Ellerim nerdeydi? Baktım, kafam da yoktu yerinde! Ayaklarım da! O anda kavradım vücudumun yokluğunu. Takım elbisem benden geriye kalan bir posa kadar ezik büzük yatıyordu taşın üstünde. İçi boştu. Bomboştu! Şu anda ayakta dikilmekte olduğum odam kadar bomboş!

Serin bir rüzgâr beni geriye attı sanki. Arkamdaki döşeğe yığılırcasına oturdum.

Hafiflemiştim. Adalelerim gevşemiş, kızgınlığım durulmuş, rahatlamıştım. Senelerce süren bir davada, zanlının en sonunda pes edip suçunu itiraf etmesiyle gelene benzer bir rahatlamaydı bu. Teslimiyetle gelen... Evet! Kabul etmişim işte. Ben, kendi hayatımı yaşamıyordum. Çok uzun zamandır böyleydi. İçi boş bir ambalajdan ibarettim. Okuduğum okul, seçtiğim bölüm, inandığım değerler, planladığım istikbal... Hepsi; ama hepsi bilhassa babamın şekillendirdiği, bana benimsettiği, beni peşinde

sürüklettiği şeylerdi. Hangi birini ben seçmişim ki? Hiç! Hiçbirini! Tek bir hedef için yaşatıldım, beslendim, büyütüldüm: Beni bekleyen o *parlak gelecek* için! Neden? Benim iyiliğim için! Neden? Çünkü bende *yönetici* mayası vardı! Neden? Çünkü ben onların övünç kaynağı olacaktım, onların en büyük eseri. O kadar çok sevdiler ki beni... O kadar çok sakındılar, gözettiler ki; “Ya Ölürsem?” diye aklıma getirdiğimde bile kendi *yaşam*’ımı yitirmekten değil, onlara ait değerli bir şeyi kaybedecek olmaktan korku ve keder duydum hep. Beni korudular, gerçek. Fakat sadece mevcut olan değil, gerçekte var olmayan tehlikelerden bile korudular. Tıpkı bir fanusun içinde büyütüldüm. En ufak bir esintiyi dahi tecrübe etmemiş mum alevi gibi. El bebek gül bebek. Hep onların istediği şekilde... İyi de dağcılık? Dağcılık peki? Dağcı olacağım diye tutturana ben değil miydim? Bizzat kendim yapmamış mıydım bu seçimi? Hani çok seviyordum dağcılığı?

Pekâlâ. Daha fazla kendimi kandırmayacağım.

Görmezden gelmeye çalışsam da aslında adım gibi biliyordum: ‘Dağcılık,’ benim insan kalabalıkları içinde var olmamı kolaylaştıran bir kimlikten başka bir şey değildi. Tüm silikliğimi, yabaniliğimi, kronik mahcubiyetimi örten bir kılıf. Hatta göz alıcı parlak bir zırh. Hayat damarları kurumaya yüz tutmuş bir asalak gibi yapışmıştım ‘dağcı’ kimliğine.

Ha gözünü sevim! Benim dağcılıkla...

“Rabbim! Bize eski şâşâlı günlerimizi geri ver ya Rabbim!”

Annemin bitişik odada aşka gelen boğuk nidası hücrelerimde yankılandı. “Annecim yeter artık.” diye kendi kendime mırıldandım uysal bir sesle, “Ben o günleri anımsamak istemiyorum artık.” İçimi çektim. Burnumdan ıslak sesler çıktı. Avucuma baktım. Mini Mekanik adamım kıpırtısız bir serçe yavrusu kadar sevimliydi. Tüm mâzinin yükünü taşıyordu ama ne kadar da hafifti, bir tüy kalem kadar. Sanki görevini tamamlamış olmanın huzuruyla tatlı tatlı gülümsüyordu.

Yan odadan, annemin “Âmin!” dediğini duydum. Gözümün önünde bir ateş resmi belirdi. Evvelki akşam kampta yaktığımız ateş. Çıtır çıtır, çayır çayır, sıcacık. Yakasım geldi. Bir şeyleri tutuşturardım. Ama hınçla, kinle ya da isyan edercesine falan değil. Derin bir huzurla yakmak. Ve sonra, kendi küllerimi üstümden silkeleyip yeniden doğrulmak.

* * *

Ertesi sabah uyandığında odamdaydım. Yerde. Döşeğin üstünde. Üzerimde bir yorgan vardı. Annem örtmüş olmalı. Kalktım. Toparlandım.

Baktım annem hâlâ uyuyordu odasında. Tüm gece babamdan bir telefon bekledi. Ama hiçbir haber gelmedi. Uyandırmamak için öpmedim. İçimden, “Allahaismarladık anne.” dedim.

Evden çıktım.

O sabah 08.15 Beşiktaş vapurunda olması gereken ben, vapurda değildim. Gebze’ye giden bir minibüste, pencere kenarında bir başıma oturuyordum. Bir saat kadar sonra Tavşanlı Köyü’nün içinden tek başıma, ellerim cebimde yürüye yürüye geçip gittim. Yolda bir otomobil yavaşlayıp yanımda durdu. Dedi, “Gideceğin yere kadar bırakayım?” *Yok*, dedim, *sağ olun, yürürüm ben*. O kadar da acelem yoktu.

Neden sonra Ballıkayalar Kanyonu’nun girişine vardım. Pınarın yanında çömeldim. Soğuk suyla yüzümü ellerimi yıkadım.

Yaklaştıkça, adımlarım daha da kararlı ve sabırsızlaşmıştı. Sonlara doğru beni kanyonun sağ tarafına çıkaracak dik patikada neredeyse koşuyordum. Beyaz gömleğim terden sırtıma yapıştı.

Sete ulaştığımda az bir soluklandım. Kimsecikler yoktu. Ne iyi.

Yürüdüm. Ta o en köşedeki noktaya, Selim'in düştüğü yere gelince durdum. Ayaktayım. Ellerim cebimde. Bir karış ötem altmış metrelik *o meşhur* uçurum. Bacaklarım biraz yorgunluktan biraz da heyecanla karışık bir endişeden hafif hafif zangırdıyordu. Bir vakit öylece seyrettim. Bulutsuz masmavi havayı, yemyeşil bodur ağaçları, şırıldayan dereyi, köpüklü minik şelaleleri... Cebimden sımsıkı kapalı olan elimi çıkardım. Yumruğumu uzattım boşluğa. Elim tersi aşağı bakıyordu. Kolum dimdikti. Bir ömre bedel derin bir nefes alıp verdim. Parmaklarım hafifçe aralandı. Aralandı. Aralandı... aralandı. Sabah aydınlığı elimin ayasını ışıldattı. Canı gönülden gülümsedim. Hop! Avucumu ters çevirdim. Mini Mekanik adamımı, kalbinin üstünde 'S' harfi kazılı olan, o en sevdiğim Mini Mekanik adamımı boşluğa bıraktım. Kayalara çat çat çarparak düşüşünü dinlerken aklımın bir köşesinde şu dizeler yankılanıyordu:

"Yaşamak şakaya gelmez; büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın; bir sincap gibi mesela; yani, yaşamının dışında ve ötesinde hiçbir şey beklemeden; yani bütün işin gücün yaşamak olacak." Nâzım Hikmet'in, Nâzım Hikmet Ran'ın, komünist şair Nâzım Hikmet Ran'ın bu güzel dizeleri...

Burak Özdoğan
31 Ağustos 2009, Pazartesi.
Rohacova, Prag

iletisim: kalemliek@gmail.com

Teşekkürler

En başta sevgili Selim Karabol'a böyle bir çalışmada bana gösterdiği olumlu yaklaşım ve samimi desteği için, duyduğu güveni ifade ederek bana serbestçe yazabilme özgürlüğü sunduğu için;

Sevgili Yılmaz Sevgül'e ve sevgili Mehmet Tanrısever'e bana sağladıkları tüm değerli bilgiler ve paylaştıkları ince detaylar için;

Sevgili Funda Baran'a, ilgili kaynaklarla iletişim kurmamda gösterdiği yardımlar ve odadan odaya attığı deparlar için;

Sevgili Aykut Türem ve sevgili Pınar Kavak'a bu sürecin en başından en sonuna dek beni yüreklendirdikleri, bunaldığım zamanlarda beni dürtükledikleri için;

Sevgili Pınar Kavak'a, sevgili Aykut Türem'e ve sevgili Moris Çiprut'a ön okuma sabrını gösterip benden esirgemedikleri yorumları için;

Ve sevgili eşim Michaela'ya, biricik oğlum Deniz'e kısıtlı ortak vakitlerimizden çaldığım sayısız saatlere gösterdikleri anlayış ve bana verdikleri candan destek için

ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM !!!